PROMIN

ПРОМІНЬ

РІК XV КВІТЕНЬ, 1974 ЧИСЛО 4

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ

РІК XV — КВІТЕНЬ, 1974 — Ч. 4

Виходить раз у місяць

Видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Редагує Редакційна Колегія

Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

Передплата в Канаді	$6.00
Передплата до інших країн	6.00
Поодиноке число	60

Передплату висилати на адресу:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

PROMIN

No. 4 — APRIL, 1974 — VOL XV

Monthly Publication

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA

Edited by Editorial Committee

NATALIA KOHUSKA — Editor

Subscription in Canada	$6.00
Subscription in other countries	6.00
Single copy	60

Address:

PROMIN

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

В ЦІМ ЧИСЛІ:

	Стор.
Б. Нижанківський — У Воскресний день	1
Свято великої надії	1
Колись на Великдень	2
Л. Івченко — Великдень, що прийде	3
Б. Олександрів — Великодні думи	4
Комунікат	5
І. Шох — Платоніда Іванівна Щуровська-Росіневич	6
Л. Мосендь — Засів	9
Є. Білич — Семінар. Пров. Ек. на Манітобу	11
Joan Sutton — Anna Flies Air Canada Computers	12
Anna Balan — U Titky Kvitky	13
Д-р Зоя Плітас — Будуймо пам'ятник Лесі Українки	15
A Program For All Canadians	16
К. Т. — Мати і діти	19
Для обміну думок	20
Відділ для дітей	22
Громадська хроніка	24
Річні звіти відділів	26
Домашнє господарство	32
Філія Музею — Українська вишивка	32

ОДЕРЖАНІ КНИЖКИ

Ніна Мудрик-Мриц — Легенди. Ілюстрована збірка. Об'єднання Українських Письменників у Канаді „Слово". Торонто—Едмонтон, 1973.

Наше слово — Збірник ч. 3. — Ісакові Мазепі на вічну пам'ять. Мюнхен—Лондон — 1973.

Іван Боднарчук — Покоління зійдуться. Повість. Редакція і передмова Юрій Кленовий. Обкладинка Віра Яцик. Об'єднання Українських Письменників у Канаді „Слово". Едмонтон—Вінніпег—Торонто — 1974.

ВИДАННЯ, ЩО ЇХ МОЖНА НАБУТИ У ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

1. Батьки і діти — Т. Горохович	$ 1.00
2. Блискуча Зоря (про княжну Анну) — Митр. Іларіон	$ 0.50
3. Вибране — Г. Мандрика	$ 1.50
4. Видатні жінки України — Н. Полонська-Василенко	$ 6.00
5. Да Девелопмент оф Юкрінян Класикал Мюзик — Д. Козій	$ 0.50
6. Довідник про Союз Українок Канади	$ 0.10
7. Листки узорів з мистецької книжки (хрестиками, яворівкою, низин.)	$ 0.25
8. Дорогами сорокріччя — Н. Когуська	$ 1.50
9. Збірка мат. на 100-річчя з дня нар. Л. Українки	$ 2.50
11. Навчаймо дітей укр. мови — Митр. Іларіон	$ 0.20
12. На крилах пісень (пісні з нотами на слова Л. Українки)	$10.00
13. На роковини І. Франка	$ 1.00
14. П'єси для молоді	$ 2.50
15. Програма на свято матері	$ 1.50
16. Програма на свято книжки	$ 1.00
17. Програма для садочків	$ 1.50
18. Програма для Мол. Відд. СУМК	$ 2.00
19. Програма на свято Л. Українки і О. Кобилянської	$ 1.00
20. Про життя і творчість О. Кобилянської	$ 0.50
21. Підручник для Надзірної Ради Мол. Від. СУМК	$ 7.00
22. 50-річчя здобуття громадських прав — Г. Янішевська	$ 0.75
23. Релігійні мотиви у творах Л. Українки — Н. Когуська	$ 0.50
24. Статут Союзу Українок Канади	$ 0.25
25. Твори Л. Українки (в англійській мові) — КУК	$ 7.50
26. Три сильветки — Л. Білецький	$ 1.50
27. Українська господиня (куховарські приписи, старе видання)	$ 0.50
28. Українські коляди (з нотами) — С. Яременко	$ 0.75
29. Українська жінка в хореографії — М. Пастернакова	$ 3.00
30. Чверть століття (історія СУК), тверда оправа	$ 2.50
31. Чверть століття (історія СУК), м'яка оправа	$ 1.50
32. Чарівний діямант — М. Погідний-Угорчак	$ 2.00
33. Юкраінян Ембройдери	$ 6.00
34. Юний Скоморох (п'єси для молоді)	$ 6.00
35. Я вернуся (стрілецькі оповідання) — О. Крамар	$ 0.50
36. Українські хресні імена (в англійській мові) — Р. Ґаюк	$ 1.00

Також на складі маємо:

Візитівки (плейс карс) зі смолоскипом (тузин)	$ 1.00
Жетони з портретом Л. Українки	$ 0.25
Конверти з листовим папером, що на ньому смолоскип (тузин)	$ 0.75
„Смолоскип" — відзнака Союзу Українок Канади	$5.00
Срібні ложечки зі смолоскипом	$6.50

Адреса Централі:

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
A25, 11024 - 82 Avenue
Edmonton, Alberta, Canada
T6G 0T2

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada.

ПРОМІНЬ

Vol. XV КВІТЕНЬ, 1974 ЧИСЛО 4

Свято великої надії

На третій день воскрес Христос із мертвих, як було заповіджено. Смертію смерть переміг . . . Із-затого велика радість постала для всіх тих, що увірили в Нього. І всі ті, що пішли за Його наукою, всі ті, що гірко оплакували Його смерть, поклонився Дню Воскресіння Його. Вони також понесли радісну вість одні одним, якою себе взаємно вітали:

— Христос Воскрес!

Минуло багато століть від пам'ятного ранку, коли в палестинській землі, в убогому саду побачила Марія Магдалина відвалений камінь і порожній гріб, у який було зложено тіло Великого Учителя. І вона була перша, яка зрозуміла, що справдилися слова Його. Його тут немає! Він Воскрес! І в її руках затремтів посуд з пахучим олієм, що ним хотіла востанне намастити тіло Великого Учителя. І вона поспішаючи у місто, понесла вість велику і світлу, як сонце, що саме в той час сходило — вістку, що Воскрес Христос.

І від того воскресного ранку, впродовж століть, рік-річно приходить на землю радісна і велична вість — Воскрес Христос! Ціла природа співає також гимн Воскресіння. Голосять її у передзвонах Великодні дзвони в церквах. Лунає вона могутнім співом з церковних хорів, а відтам спливає в пахуче весняне повітря, на бистрі хвилі сріблистих рік, стелеться вона по квітучих лугах, по зелених полях, розпливається по синіх горах.

А люди? В братній любові, обнявши одні одних сповіщають себе:

— Христос Воскрес!

— Воїстину Воскрес!

Воскресення Христа з мертвих стало символом великої надії, що Правда перемагає зло, перемагає навіть і тоді, коли виглядає вже все скінченим, все втраченим.

Бо чи ж не плекали гірко ученики Його, похоронивши скатоване тіло свого Великого Учителя? Чи мати Його Марія, надивившись під хрестом на Голгофті на муки Його, не похоронила враз з Ним всіх своїх надій? Чи навіть і Марія Магдалина — хіба не востанне прийшла потай, щоб віддати Йому останню послугу. Вони знали лише те, що враз з Його смертю скінчилось усе. Але Христос Воскрес — Воскрес на радість добрим і справедливим, а на горе злим. Правда перемогла злобу.

Віра, що Правда перемагає зло, дає сьогодні нашому народові надію, що прийде день і на його світле державне Воскресіння, що скінчаться дні Голгофи нашого народу, куди ведуть сьогодні фарисеї його синів. І в глибинах душі нашого народу сяє непереможна віра і надія. Немає бо такої сили, щоб спинили її. Так завжди буває, бо хіба має хто силу, щоб спинити сонце, як воно сходить, або хто має силу сказати йому, щоб не світило? Знає наш нарід, що прийде Правда і переможе зло, а тоді настане день нашого Воскресіння.

І так, як Марія Магдалина, яка слухала науки Великого Учителя, яка услугувала Йому в трудні дні негоди і терпінь й яка перша відкрила вість про Його Воскресення, так і ми, українські жінки стоїмо на почесній службі своєму народові. Ми сторожимо над його дорогоцінним добром, та держимо в наших руках дорогий посуд, від якого залежить будучність нашого народу. В цім дорогоціннім посуді зберігається ціла наша культура — мова, традиції, звичаї, а між ними Великодні настрої, якими виповнюємо і наш український Великдень у Канаді.

Почерез усі перепони, почерез великі простори засилаємо нашому народові в Україні наш святочний традиційний привіт:

Христос Воскрес!

У ВОСКРЕСНИЙ ДЕНЬ

ТИ ВМІВ НЕСТИ ВІНОК, ЩО ТЕРНЯМ РАНИВ СКРОНІ,
І БУТИ ВМІВ СИЛЬНИМ В ЮРБІ ЗРАДЛИВИХ ЛИЦЬ,
ХОЧ КРОВ З ВІДКРИТИХ РАН ТЕКЛА ВОГНЯМИ ГРАНІ,
ХОЧ М'ЯЗИ РУК І НІГ НЕ БУЛИ З ТВЕРДИХ КРИЦЬ.

ТИ ГОРДИМ БУТИ ВМІВ, ОПЛЬОВАНИЙ І СКУТИЙ,
І НЕ ПРОСИВ ЖИТТЯ ТИ У КАТІВ СВОЇХ,
І СЕРЕД ЛЮТИХ МУК У БОЛЮ НЕЗБАГНУТИХ,
ТИ ВІРИВ В ТРЕТІЙ ДЕНЬ, ЩО СТАТИ МАВ ТВОЇМ!

І МИ ХОТІЛИ Б ТЕЖ НЕСТИ ВІНКИ ТЕРНОВІ
І НА ГОЛГОФТУ ЙТИ ПІД ЗВУК ГРІМКИХ ПІСЕНЬ,
ХОЧ МІСЦЯ НА ЗЕМЛІ ЗАБРАКЛО НАШІЙ КРОВІ,
О, ХРИСТЕ, МИ ЯК ТИ, НА ТРЕТІЙ ЖДЕМО ДЕНЬ!

Б. Нижанківський

КОЛИСЬ НА ВЕЛИКДЕНЬ В УКРАЇНІ

Посвятили паску. Спішать люди додому, щоб поїсти Великодний обід. Молоді хлопці „підпарубки", а то й школярі, чекають на хвилину, коли можна буде вибігти на дзвіницю подзвонити. Навіть мати не противиться, як покинувши їсти, вибіжить її син, щоб першому дзвонити. Для господарства, а для цього хлопця особливо — добрий знак! А дзвоніння сьогодні — не таке собі звичайне! Треба стати між великим дзвоном і „сиґнатуркою", зловити руками за ,серця" і вдаряти в „криса", себто в один бік. Темпо швидке й веселе!

— Бам, дзі-лінь-дзі, бам, дзі-лінь-дзі, бам, дзін, бам-дзінь, бам дзі-лінь-дзі, бам.

Задиханий син вертається до хати, щоб таки докінчити. Часом із „довгим носом", бо сусідів Михась уже випередив його! Але за те буде багато дзвонити всі три дні свят і стрілятиме під дзвінницею із „шруби" або „ключа"!

Малі хлопці набирають повні кишені крашанок від мами та йдуть гратися, чи як то кажуть „цокатися". Чия крашанка сильніша і хто більше виграє? Бувають і хитруни, що роблять ніби „крашанку" з невареного яйця, бо воно сильніше, але щастя служить до часу. Біда тоді такому мудрагелеві, бо і „крашанку" програв і ще нею дістав в голову. Не з „медом" доводиться відповідати вдома за сплямлене новопошите убрання!

Не сидять і хлопці-парубки довго в хаті. Вони збираються під церквою і ставлять вже „дзвіницю". Дев'ять найсильніших стають в три ряди, звернені в одну сторону. Руки закладають своєму попередникові на плече. А тоді знову лізе шість хлопців, звернених до себе лицем. На них ще трьох, вже найменших і найлегших. Дзвіниця збудована! Тепер, хто — більше разів співаючи гагілок — обійде довкола церкви?

Після цього грають „щупака". В два ряди, побравшися за руки парами, пускають верхом „щупака", звичайно такого, що не знає — а бувають і охочі до цього! Пливе „щупак" по руках, кажуть, що торішню паску треба витрясти. Перебігають пари наперед, ще довго приходиться так підскакувати щупакові!

Господарі і дехто з парубків ідуть під „фігуру", теж під церквою, і бавляться „рискаля". Відгадують: хто вдарив? Може брак охочих? Ніколи! Хоча бідолаха знає, що по святах кілька днів не зможе сісти . . .

„Життя"

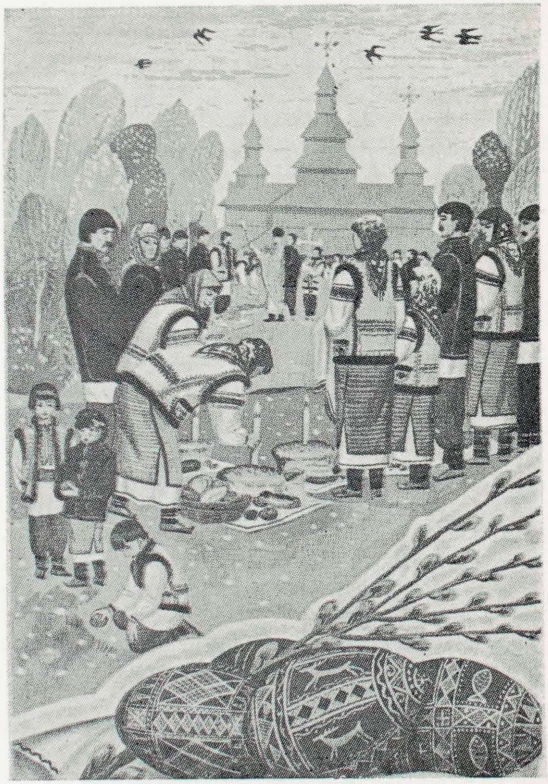

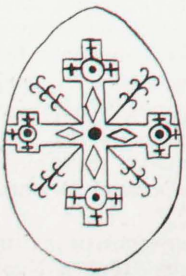

З нагоди Воскресіння Христового

Центральна Управа Союзу Українок Канади і редакція „Променя"
шле найкращі побажання

ВСЬОМУ ЧЛЕНСТВУ СОЮЗУ, ЇХ РОДИНАМ, ПЕРЕДПЛАТНИКАМ ЖУРНАЛА І ВСЬОМУ УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДОВІ РАДІСНЕ —

Христос Воскрес!

Людмила Коваленко

ВЕЛИКДЕНЬ, ЩО ПРИЙДЕ

Великдень того року був пізній. Круті праві береги Дніпра вкрилися веселою і ніжною першою травою. Травичка проколювала землю, де тілки була її сила, а сили вона в той рік мала багато. По лівому, низькому березі, над широким плесом Дніпрової повені випиналися білі убори розквітлих вишень. Природа розкішно і радісно зустрічала той Великдень.

І не диво. То був перший Великдень вільної і незалежної України.

В родині баби Опанасихи була велика метушня. Більша, ніж буває звичайно на Великдень: баба намірилися везти святити паски аж у Київ, до Софії.

Обидва сини — Іван, що недавно повернувся з Америки, і Степан, що його тільки півроку повернули за мирним трактатом, як і інших українських засланців із Наримського Краю — без слова взялися готувати човен, щоб везти бабу. Внучка ж Оксана сама не знала, чого їй більше хочеться — чи лишитися вдома і похристосуватись із сусідським Петром, чи їхати з бабою і подивитись, який Київ у Великодню ніч. Та баба її не питала.

— Поїдеш, Ксаню, зі мною — сказала рішуче і твердо. — Це раз на віку буває такий Великдень, будеш мати, що дітям розказувати.

Ксаня побігла до перелазу у Петрів двір і, злякано розкривши очі, сказала Петрові:

— Мушу, Петре, їхати! Там баба такі сердиті . . .

Побачивши, як посмутніли Петрові очі, вона швиденько кинула йому на потіху: „Дітям буду розказувати!" — і шугнула поміж кущами своєї левади, поспішаючи убрати нову сукню, як годиться для Києва і для Великодня.

За півгодини човен уже повільно і безшумно плив проти води під дужими помахами весел у Іванових руках. Степан ще не видихав заслання і сидів біля стерна.

Чим ближче до Києва, тим частіші ставали човни, тим більше вогників від лихтарів мерехтіло у тихих водах. Часом веселий, заквітчаний пароплав швидко шумів повз низ. І тоді лихтарі весело стрибали на розгойданих хвилях, а вогники розлітались по воді, ніби запалювали її.

— Ех! — раптом з болем зітхнув Степан, — був у мене товариш у Наримі, теж наш, українець. Так той, було, як почнеться літо, а літом там сонце й не заходить, — так він усе за українським темним небом сумував. „Хоч би, — каже, — дожити та раз глянути на наше небо . . . Воно темне, темне, а зорі чисті та ясні, і все підморгують тобі згори, ніби дражняться" . . . Не дожив, бідака. Упав на дорозі, там його й дострелили.

— Царство йому небесне, — перехрестилася баба. — Мертвим царство небесне, а нам радіти — і за тих, що дожили, і за тих, що не можуть цього побачити.

На пристані довго довелося поплавати, доки знайшли місце де причалити човен. Народ сунув угору Щекавицьким узвозом. У світлі ліхтарів барвилися убрання і зникали у темінь. Тихі голоси шепотіли ніби у щасливому сні, хтось безжурно сміявся, десь несміливо дзвеніла почата й обірвана пісня. Ніч бреніла волею і урочистістю.

Коли прийшли до Софії, то ледве змогли пройти у велике подвір'я, заповнене народом.

— Ну, ви стійте тут, коло пасок, а ми з Ксанею підемо до церкви, — сказала баба Опанасиха синам.

— І я з вами, — сказав Степан. — Вже коли дожив, то хай побачу.

Вони доходили вже до широкого проходу, який берегла міліція, як почався якийсь рух, і гамір живим шерехом перекотився через натовп.

— Приїхали. Ідуть у церкву.

— Хто приїхав. Он, бачите, вже сюди підходять . . . оно, посередині проходу.

Натовп гойднувся вперед і викинув бабу з Ксанею на саму доріжку, геть на переднього, що схопив бабу за руку і притримав, щоб не впала.

— Тихо, бабо, тихо, — сказав сміючись. — Упадете.

— Тепер вже встою, голубе, — сказала баба. — Як стільки років устояла, так тепер вже не впаду.

— Ого, та ви бойова, — засміявся той а міліціонер, покинувши стояти на струнко, вже одводив бабу з Ксанею назад.

— Біда з вами жінками, — покрутив головою. — Вже й старі, а стрибаєте, — докорив він бабі.

Але Опанасиха не зважала. Вона була задоволена і переможно озиралася навкруги.

— Бачив? — спитала вона Степана. — Перший раз після миру до Києва приїхала, і вже мене уряд за руку піддержав. А того Сталіна — стільки через нього витерпіла — а й у очі не бачила. Тільки й того, що у сільраді на стінці люлькою смердів.

В натовпі знову зробився рух.

— А це ж іще хто?

— Українці з Америки, — не обертаючись відповідав міліціонер. — Приїхали спеціяльно на Великдень. Аж трьома літаками.

— Ну, то й я з ними, — сказала баба, рішучо одсуваючи міліціонера. — Мій син також з Америки приїхав. Отам стоїть, з пасками.

І вона, потягнувши за собою Ксаню і Степана, важно пішла за гуртом американців до церкви.

Коли хресний хід вийшов із церкви, Опанасиха з своїми не пішла за ним навколо церкви, а зупинилася коло дверей і тут чекала, аж поки Владика на чолі хресного ходу не підійшов до дверей. Темний перед тим величний храм раптом спалахнув сяйвом вогнів, і могутній хор розкотив над затихлим майданом перше, щасливе:

— Христос Воскрес із мертвих . . .

В юрбі почулися зітхання і плач. Жіночий голос рвонув старим горем: „Ой, Господи!" — та хор вів далі своє непереможне і вічне:

— Смертю смерть подолав . . .

Процесія зайшла назад до храму. А баба Опанасиха пішла до пасок, щоб відпустити й Івана до церкви. Подвір'ям, передавані через голосники, котилися ті самі переливні звуки одвічної перемоги:

— І тим, що в гробах, життя дарував.

Через деякий час почувся голос Владики:

— Христос Воскрес! Радійте люди: воскрес наш Бог, воскресла Правда. Зник страх, воскресла наша воля. Зник страх перед людиною, тільки страх перед Богом з нами. Зник страх — і лишилася злагода і пошана, Шануйтеся, люди, і дякуйте Богові, що змилувався над нами. Христос Воскрес!

Степаном раптом струснуло, і він, ухопившись за голову, викинув з грудей страшне, хрипке чоловіче ридання.

— Плач, синку, плач, — поважно сказала баба. — Це твої останні сльози від кривди. Виплач їх . . .

Коли рушили додому, був уже ранок. Сонце тільки вибивалось крізь хмаринки на сході — і вони червоніли: ніби скапуючи на землю останню кров.

Над Києвом передзвонювали дзвони, посилаючи до Дніпра і на кручі певне і переможне: Христос Воскрес! — Воїстину Воскрес!

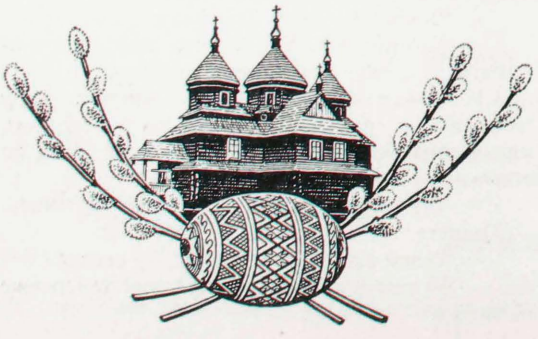

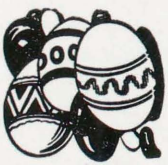

ПРЕСВІТЛИМ СВЯТОМ

Воскресіння Христового

членки Відділу Союзу Українок Канади м. О. Кобилянської в Саскатуні

засилають щиросердечні побажання централі Союзу Українок Канади редакції журнала „Промінь" та членкам Союзу по відділах у всій Канаді і всьому українському народові радісне

Христос Воскрес

Оля Андрущак — голова,
Розалія Петращук — референтка.

КОМУНІКАТ

В днях 31-го жовтня і 1-го листопада 1973 року, в м. Торонто, Онт., Канада, відбувся Собор Єпископів і представників Вищих Управлінь трьох Митрополій Української Православної Церкви, — УГПЦ в Канаді, УПЦ в США і УАПЦ в Европі, в якому взяли участь від УГПЦ в Канаді: Первоієрарх ВПреосвящ. Архиепископ Михаїл, ВПреосвящ. Архиепископ Андрей, Преосвящ. Єпископ Борис, Прот. Д. Лучак — голова Президії Консисторії, Прот. С. Кіцюк — секретар Президії Консисторії, митр. Прот. Д. Фотій — член Консисторії.

Від УПЦеркви в США і УАПЦеркви в Европі: Первоієрарх ВПресосвящ. Митрополит Мстислав, ВПреосвящ. Архиепископ Марко — заступник Митрополита, ВПреосвящ. Архиепископ Іов — Південна Америка, Преосвящ. Єпископ — Орест Европа, Преосвящ. Єпископ Константин, Протопресвітер А. Селепина — голова Консисторії, Протопресвітер Ф. Білецький — заступник голови Митрополичої Ради, Протопресвітер С. Біляк — заступник голови Консситорії, Протопресвітер О. Мицик, митр. прот. С. Богатирець — адміністратор УАПЦ у Великобританії, свящ. С. Сергійчук — Арґентіна, д-р К. Варварів, д-р А. Жуковський і мґр. В. Дідович.

Собор обміркував ряд важливих справ з життя Української Православної Церкви у вільному світі та виніс слідуючі декларації і резолюції, які подає до загального відома:

Декларації:

Собор Єпископів і представників вищих церковних управлінь трьох українських православних митрополій, а саме — УПЦерква в США, УГПЦеркви в Канаді та УАПЦеркви в Европі, що відбувся 1 листопада 1973 року в Торонто, Канада, **однодушно** стверджує, що ці митрополії становлять **одну** Українську Православну Церкву у вільному світі, зовнішнім виявом чого являється Собор Єпископів і представників вищих управлінь, згаданих митрополій, який відбуватиметься щонайменше раз до року або в міру потреби.

Вважаючи зв'язки наших митрополій з Вселенським Православієм за корисні, Собор Єпископів і представників вищих церковних трьох митрополій — УПЦеркви в США, УГПЦеркви в Канаді та УАПЦеркви в Европі, що відбувся в Торонто, Канада, 1, листопада 1973 року, заявляє, що взаємоновідносини з Царгородською Патріярхією, як традиційним центром Вселенського Православія, залишаються на базі повної автокефалії Української Православної Церкви у вільному світі.

Резолюція:

Собор Єпископів і представників вищих церковних управлінь Української Православної Церкви у вільному світі, запізнавшись з опублікованим у пресі комунікатом у справі покликання до життя Ради Українських Церков у вільному світі, ствердив доцільність створення такої установи та що для остаточного й успішного заіснування її необхідним є відбути дальші консультації з авторитентними чинниками Українських Церков у вільному світі.

Дух братньої згоди і духовної спільности та любови Церков у Канаді, США і Европі знайшов своє святе виявлення і освячення у спільній Святій Літургії, яка була відправлена 4-го листопада 1973 року в катедрі св. Володимира в Торонто всіма Владиками і Духовенством, які щиро вірять у те, що їх духовне єднання дасть кращу змогу вести далі діло Боже і краще послужити своєму Многострадальному Народові у всьому світі.

Ми — учасники Собору, члени Представництв трьох Митрополій Української Православної Церкви у вільному світі, Архипастирі, Пастирі і Вірні благаємо Милосердного Господа поблагословити наш почин спільного діяння на поширення Істин нашої Прадідної Церкви, на захист її від вооргів та безбожництва і на поглиблення в душах вірних її великих святих навчань.

З цим благанням до Господа Бога, з святою вірою в провід Духа Святого, ми кличемо всіх віруючих нашої і Церкви прийняти з любов'ю та довір'ям ці наші заходи і всім разом благати Милосердного Бога про Його дальшу опіку, провід та Благословення над усіма нами!

Первоієрарх УПЦ в США і
УАПЦ в Европі

\+ **Митрополит Мстислав**

Секретар Протопресвітер С. Біляк,
Первоієрарх УГПЦ в Канаді

\+ **Архиепископ Михаїл**
Секретар Прот. С. Кіцюк

Пані Вікторія Щербій, довголітня і заслужена членкиня, давніше відділу ім. Кн. Ольги в Ґронлід, а тепер живе у Мелфорті, Саск., якій сповнилось 75 років, з цієї нагоди складає 5.00 дол. на журнал „Промінь".

Вітаємо з днем уродин і дякуємо за дар.

Редакція.

Платоніда Іванівна Щуровська–Росіневич

СПОГАД

Як уже повідомляла українська преса, що при кінці минулого року (правильно 20 листопада 1973 року) померла в Празі видатна українка, диригент багатьох хорів в Україні й потім на еміграції, субдиригент Олександра Кошиця в його славній Українській Республіканській Капелі, доцент Українського Педагогічного Інституту ім. Михайла Драгоманова в Празі в клясі теорії музики й диригентури.

Спогад, який тут друкуємо, насвітлює цікаві сторінки життя та творчої праці на полі музичної культури Платоніди Щуровської. Авторка спогадів є інж. екон. Ірина Шох, яка тепер живе в ЗСА, була хористкою Академічного Хору в Подєбрадах.

Абсольвенти Української Господарської Академії мають своє об'єднання в Ню Йорку, яке постійно рік-річно допомагало своїй улюбленій, знедоленій професорові-диригентці в її осамітненому житті. Лучником між подєбрадцями й Щуровською була І. Шох, що вела з нею довголітне листування.

Останнім бажанням Щуровської було бути похованою між своїми людьми. Заходами друзів воля її буде виконана, вона буде похована на українському православному цвинтарі в Баунд Бруку.

Редакція

* * *

Пізньою осінню 1927 р. я приїхала до Подєбрад на Чехо-Словаччині, на студії в Українській Господарській Академії. По залагодженню всіх своїх справ з вписами та помешканням, в чому мені помагали мої однокурсниці, прийшов запит, чи я співаю. Я сказала, що так.

— Ну то ходім до хору.

Я зніяковіла, бо не була на те приготована, я спізнилася й треба було наздогнати матеріял, а головне — я не була певна, чи я маю аж такий голос, щоб надавався до доброго хору. А дівчата з захопленням оповідали мені про хор, а ще більше про диригентку хору п. Щуровську, колишню субдиригентку Кошиця.

Та дівчата не дали мені довго надумуватися й вже наступного вівторка вечором потягнули мене на співанку. Це була тільки партійна співанка, де розучувалося поодинокі голоси й провадив їх старший студент кол. Данило Петрівський, що мав добру музичну освіту. Він був уважним та терпеливим учителем. Ми повинні були знати добре й певно, що співаємо, знати кожну ноту, всі бемолі, дієзи та павзи. Він ніколи не обробляв, ані не акцентував співу, тільки точність такту й чистоту нот. Провіривши мій голос, дав мене в друге сопрано.

На неділі припадали головні співанки, якими вже диригувала Платоніда Іванівна Щуровська.

Звичайно, я чекала на ту недільну співанку, щоб побачити нашу диригентку. Співанки наші відбувалися в Центральці. Це був гарний готель, що його Академія винаймала на приміщення управи Академії: Ректорату, Деканатів та канцелярії. На партері була велика, гарна заля й саме тут збирався хор.

Отож найближчої неділі, трохи схвильована, бо нічого не вміла, прийшла я на співанку ще перед означеною годиною, а заля вже була повна співаків, що сиділи в порядку своїх голосів. Співаків було вдвоє більше як співачок, бо жінок в Академії було мало. Всі голосно говорили й сміялися та нараз двері розхилилися й увійшла п. Щуровська в супроводі старости хору. Вона приїжджала з Праги. Голоси притихли, а Щуровська кивнула хорові головою. Староста помагав їй скидати плаща, а вона, не поспішаючи, скидала капелюха та клала свою об'ємисту течку на стіл, на катедрі. Потім дістала ноти, розклала на столі, обернулася до хору обличчям, привітала нас добрим усміхом і почала жартувати з хористами. Це була міцної будови жінка, ще молода, з коротко обстриженим, темним волоссям, в пенсне. Одягнена була просто, а в руках її було щось певне, енергійне, щось мужеське.

Нараз Платоніда Іванівна, так її кликали всі хористи, стає серйозною, каже, що ми будемо співати, дає вказівки кожному голосові, на що треба звернути увагу. Вона вибирає кілька фраз з пісні, її права рука є на горі, тон поданий, голоси співають наведене місце та, мабуть, це не так як має бути, рука знімає спів і вона знову роз'яснює, що зле й що вона хоче, щоби було зроблено. І ще раз рука вгору, хор напружує всю свою увагу, ніхто не хоче псувати й Платоніда Іванівна схвально всміхається, а потім поодинокі шматочки складаються разом і ми вже співаємо не партіями, тільки всім хором, і ще раз і ще раз. Після першої співанки я була наче зачамрена, навіть уночі мені вчувалися поодинокі голоси партій.

І так це стало приємним обов'язком ходити на співанки. Приємним тому, що співати у Платоніди Іванівни було насолодою, мимо тяжких напружених годин. Ми, співаки подивляли ту могутню, чудову силу, що мала в собі Платоніда Іванівна. Вона досконало знала кожну композицію на пам'ять і рідко зверталася до нот, хіба що міняла щось. Кожна фраза була нею обдумана до тонких нюансів. Яку вмілість треба було мати, щоб спонукати хор зробити у „Сні" Стеценка — „і луг широкий наче море" —, щоби слухачі відчули, що той луг дійсно широчезний, або — „стан зігнувсь" —, зробити цей зігнений стан. У „Почаївській" Леонтовича слізне, благальне, розпучливе — „рятуй, рятуй Божая Матір манастир за-а-а-гибає" —, трагедія обложених людей в манастирі, мала бути трагедією слухачів.

Це її відчуття, що голос має передати, нас заворожувало й ми цілковито піддавалися її бажанню. Наше розуміння української пісні ставало багато глибше.

Не давалося це зразу, треба було добре працювати, щоби утворилося повне й захоплююче. Нераз і, звичайно, дуже опанованій Платоніді Іванівній уривався терпець по марнім намаганню видістати з хору те, що вона хотіла й співаки виводили її з рівноваги; тоді вона сердито казала: — „Хор не співає те, що треба" —сходила з катедри, підходила до вікна й нервово підчісувала гребінцем волосся. Хор зніяковіло затихав, ніхто не ворухнувся. По хвилині вона опанована верталася на своє місце, ми були більше уважні й праця йшла далі.

Але, як хор співав добре, вона вся оживала, руки її ходили як магічно діткненні й вона тільки притушовувала, або збільшувала хвилі голосів.

Звичайно, після чотирьох годин в напруженні, ми були вичерпані, але коли виходили на вулицю, нас зустрічали захоплені оплески численної авдиторії чехів, що стояли під вікнами.

Про Подєбрадський хор Щуровська писала: „Щира любов, завзятість і рідка співдружність хористів мимо тяжких студій не зупиняла нас у виснажливій хоровій праці, бо треба було це получувати з мистецьким випрацюванням хору й досконалою дисципліною. Інакше не міг бути створений хор, а хор був багатий прекрасними голосами, властивими українському народові."

Як зустріли хористи Платоніду Іванівну, вона пише таке:

„Трохи це бентежило, що жінка диригентка, викликало недовір'я, незважаючи на відповідну

Платоніда Іванівна Щуровська-Росіневіч в молодім віці

музичну освіту та фаховий стаж, але упередження скоро пропало й була атмосфера повного порозуміння й дружної співпраці між диригентом і співаками. Вроджена пошана до рідного мистецтва, історично закорініла любов до співу та Богом дана обдарованість вокальними здібностями українського народу дали змогу зформувати міцну хорову організацію, яка успішно конкурувала з найліпшими чеськими хорами, що були вславлені здавна музичною культурою.

Студентам бракувало вільного часу, але час мусів знайтися. Праця в хорі деколи була дуже інтенсивна, особливо як готувився новий матеріял і треба було удосконалювати речі."

Коли Платоніда Щуровська з'ясовувала захована хористів до своєї особи й казала — „що жінка диригентка викликала недовіря, незважаючи на відповідну музичну освіту та фаховий стаж" —, дійсно, це була дуже скромна оцінка самої себе, бо проламати льоди недовір'я, що жінка може й потрапить вести хор, вимагало в той час чимало фахових здібностей. Вона мала бути не тільки рівна своїм вмінням, але ще набагато краща, як її компетитори. В середній школі її учителем був Олександер Кошиць і вона була його улюбленою ученицею. Це він доглянув її виняткові здібности, її серйозне відношення й любов до музики та співу.

По закінченню середньої школи їй запропонували провадити хор в жіночій школі й вона за короткий час поставила хор на такому рівні, що до церкви, де хор співав, приходили люди ми-

луватися співом, а диригентці було всього 20 років. О. Кошиць намовив її не марнувати свого таланту й вступити до Київської Консерваторії, спочатку до кляси клавіру, а потім на теорію композиції. Учителем фортепіяна, що сам її собі вибрав на свою ученицю, був знаменитий професор Пухальський. Та працюючи над фортепіяном, вона рівночасно зі захопленням виучувала теорію музики, як вступних предметів до диригентури. Усе, що вона досягнула в своєму житті, завдячувала тільки самій собі, бо, залишившися молодою без батьків, навіть на прожиток заробляла сама. Це не приходило легко, треба було виробити велику самодисципліну. Кошиць це знав, бо слідкував за її осягами й тому його вибір упав на неї, як на помічника диригента, коли формував свою славну капелю на закордонне турне, не зважаючи на опозицію українських музичних кіл. Пізніше, щоби поглибити свою музичну освіту, вона закінчила в Празі Чеську Державну Консерваторію з відзначенням у 1924 р. та на Карловому Університеті слухала визначних чеських професорів в теорії музики.

Зимою 1928 р. наш хор готовився до виступу на всеслов'янському фестивалі пісні, що мав відбутися весною в Празі. Кожна слов'янська нація висилала свій найкращий хор до змагу на це свято пісні й були призначені три нагороди за найкращі осяги. Це були хори держав, що одержували державні допомоги, а ми бездержавна нація мали з ними змагатися й виставити себе, як представників нашої співучої культури, без жодних допомог, тільки зі своїм ентузіязмом і завзяттям. Ми були свідомі того, який обов'язок беремо на себе, та найкраще це знала Щуровська й вона взяла на себе цей виклик на змаг, це відповідальне завдання, показати слов'янському світові, хто ми й яка наша співуча культура, щоби не канула в забуття слава капелі Кошиця, що мов метеор пролинув по небі й згас.

На ці змагання кожному хорові було призначено п'ять точок (номерів), дві з них мали бути поважного композиційного змісту, що виявляли б вмілість композиторів, а три могли бути легкого характеру. Ми готовили твір Вериківського на слова Олеся „Рік 1919", річ цілком нову, дуже могутню, але тяжку, вимагаючу багато праці; Стеценка „Сон", на слова Грабовського; „Почаївську", Леонтовича та його ж „Діду мій дударику" й „Там на горонці в злотій коршмонці там грають кобзарі на золотії цимбали" Кошиця. Співанки зі Щуровською подвоїлися й ми старалися з усіх сил виконати з честю взяте на себе зобов'язання, навіть ті колеґи, які робили дипльомні проєкти й цілковито були обмежені в часі, приходили на всі співанки, а Платоніда Іванівна з неймовірною терпеливістю витягала з нас все, що ми могли дати. Треба було дійсно подивляти ту енергію й завзятість та безперечно велику любов до української пісні, що в неї була, бо вона мала ще хор Академічний в Празі, з яким ми спільно мали виступати.

Наближалася весна й з нею час фестивалю, хористи лагодили парадний одяг на виступ. Для хористок це не було проблема, бо чорна сукня майже в кожної була, але гірша справа малася з мужеським чорним одягом, бо дуже скромна студентська стипендія не дозволяла на купівлю нового убрання, тому доводилося позичати від колеґ, деколи навіть збірно від кількох. Горячковий рух не вгавав, бо їхали до Праги, не тільки хористи, але багато студентів та професорів, щоби бути присутніми на такій оказовій імпрезі, де ім'я України йде на змагання з іншими народами. Готовилися й місцеві чехи, бо вони теж висилали свій хор до збірного, величезного п'ятитисячного хору.

Фестиваль припадав на великодню шкільну перерву, бо для приїжджих гостей уряд давав на той час приміщення в школах і знижений проїзд.

І от настав той час, коли ми вирушили поїздом до Праги, 60 км. від Подєбрад. Була чудова, весняна погода, що добре впливала на наш настрій. В Празі, на Вільсоновому двірці нас зустріли розпорядчики дуже привітно з радістю, як бажаних гостей. Був великий натовп приїжджих, та чехи, дуже добрі організатори й тому, не було ніякого замішання; все було розпляновано й нас швидко розмістили по призначених школах. В чистісеньких клясах на підлогах були розложені матраци й постільне білля, а в великих зручних умивальнях чисті рушники; кожний одержав дешеві квітки на обіди та хорову відзнаку, що давала хористам інші привілеї, як звичайним смертним. (Далі буде)

В 50-ті роковини смерти мого дорогого й незабутнього мужа, бл. п. Семена Куриша, який відійшов передчасно 20 квітня 1924 р., складаю китицю троянд на його могилу. Прожив покійний Семен всього 32 роки і 2 місяці, але в тих роках багато причинився до розвою Української Православної Церкви та громадського життя в Саскачевані. В його пам'ять складаю 50.00 дол. на пресовий фонд журнала „Промінь".

Покійного ніколи не забудуть —

дружина Текля Куриш, сини Василь і Юрій та внуки Семен, Леона і Емілія, Едмонтон

Леонід Мосендз

ЗАСІВ

ПОВІСТЬ

(Продовження)

— А стара вияснює, що буває, хто захворіє, чи лучиться християнину яке інше нещастя, — от і дають обіцянку піти до Глодави на відпуст, відпостити, помолитися, висповідатися й зійти навколішки тих двісті чи й більше сходів, що ведуть з долини нагору.

— Навіщо ж таке болюче обіцяти? — хоче допитатися Ніно. Але Татарчучка недочуває я розказує далі. Тепер уже про сумежне з Глодавою село Погоряни, що ціле стоїть на скельному манастирі.

— Як же це, бабо, село може помістити на манастир?

А стара пояснює, що була колись руська земля під Туреччиною, під бусурменами невірними. Переслідували вони за віру людей хрещених, а особливо духовних. От тоді й викопали люди в стрімких Дністрових скелях довгі ходи, поробили житла, витесали церкву й заснували манастир. Щоб у часи спокою молилися отці погорянські за добро руського народу, а в часи небезпеки, щоб могла там знайти притулок людність з цілої околиці. А до манастиря немає доріг. Дістатися до нього можна лише зверху, спустившись по линві з крутого вершка скелі до одніеї з дір-входу.

— Кажуть старі люди, — зітхає стара, — що надійдуть ще знов такі часи, коли християни будуть ховатися в тих печерах. І буде це вже перед кінцем світа. Коли об'явиться сам Антихрист . . .

О, як розуміє Ніно бабу. Він не потребує й подробиць. Бо ось бачить: суворі чорні ченці, як ті, що їх бачив у Тарлашівському манастирі, сунуть довгою чергою по вузьких переходах льохів простуючи все глибше, все глибше в нетрі, все далі від бусурменського наїзду. Бачить він і турецьку орду, якусь безформену масу істот у червоних фесках. Вони кричать над скелею, галасують, вимахують зброєю й виють скаженими псами від лютої, але безсилої ненависти до ченців, що не можуть дістати їх з глибокої схованки. А над ними ширяє страшна, криласта почвара; Антихрист, диявол, сатана. І Ніно причаюється з застиглим зором, що бачить більше, ніж дають шелестиві бабині слова.

Але ввечері зникають усі страхіття. Таж бо завтра вже завтра він побачить усе, чисто все. Може навіть і до манастиря влізе. По довгій линві, що так приємно гойдатиметься з ним над самим Дністром. Стріне довгого, високого ченця з палаючими очима. Може й самого Антихриста . . . І знов страх застигає в куточку кімнати й Ніно боїться розглянутися навкруги, придивитися до тих химерних тіней, що гойдаються по стінах від повного місяця. Він для безпеки ховає голову під ковдру й ураз засипляє.

***

Шарабан зупинився. Коні відсапуються від крутої гори. Мати й Гафія злізли з шарабану та пішли наперед. Візник Гаврило порається біля гальми приправляючися до стрімкого спуску. Ніно з погордою думає, що баби бояться кручі й певніше вмощується на козлах. Але як глянув довкола, то аж дух причаїло.

Безкрайній, прозоро-соняшний обрій розіпяв перед ним свої обійми. Ніби впрошує притулитися, пригорнутися до нього, ласкавого й рідного. Ось, здається, тільки-но розпростати руки,тріпнути ними вгору, вгору! . . . І знявся би й полинув плавкою дугою. Над сталевою смугою Дністра в далині, над чистими обрисами міста, над замаєними Гроницями й далекими оселями.

Відчуття лету таке безпосереднє й переконуюче, що на мить, одну блискавичну мить, дитині видається, що в дійсність вплівся „літаючий сон" дитячих ночей. Або дійсність сама стала на мить тим найулюбленішим сном, у якому одним зусиллям бажання підноситься вгору безтягарне тіло й плавко ширяє над землею.

— Гарно, Ніну, — обзивається з-за шарабана дід, бо бачить замовклу дитину з ясністю радости на усміхненому обличчі.

— Ой, діду, як же добре! — протягує поволі хлопець, ніби справді тільки дитяча душа без міркування й роздуму, знає, що краса й добро — одне й те саме. Але дідів запит зрушив тиху напругу захоплення й уже в слово „добре" викладає хлопець і повноту краси й оп'яніння буттям. Для виявлення радощів замало ще в нього слів і він раптом підскакує та починає вертітися на шарабані, вщерть повен несвідомого життєвого буяння, що впрост переливається через вінці його маленькі істо-

ти. І так нагадує хлопчик мале цуценя, що в навалі тваринного захоплення своєю власною істотою, починає кружляти на одному місці й само себе намагається вхопити за хвіст.

Не близька путь з міста до Глодави, але час подорожі пролітає Нінові миттю. Дід боком сидить на козлах, коні біжать підтюпцем, туркіт коліс тратиться в м'якому поросі, що густою, важкою курявою відноситься на придорожню ріллю. А Гаврило не встигає відповідати на Нінові запити:

— Що то там за село діду? А хто поставив тамтого хреста, що аж по рамена вгруз у землю? Що то за горби серед поля, ніби велитенські могили? Знаєте, діду? Розкажіть, діду?

Діда не треба довго впрошувати. Він і сам радий, що є перед ким поповідати. Він перелічує окружні села й пужалком показує на зелені цятки їхніх садків. Знає він, що то за поросли мохом, похилені хрести, знає хто понасипав високі горбики-могили. Старий оповідає повагом, поволі, обережно сукає нитку речень та уважно нанизує слово біля слова як цінні перлини, що їх тільки — но виняв із схованки своєї пам'яти. І думку завершує округлим рухом пужалка.

А дитина впялася в дідове обличчя й навіть стримується від голосного віддиху, щоб не перервати ретязя візій. Бо ось вколо повільного шарабана вже гарцює козацьке військо, мають корогви, гойдається ліс довгих списів. З яру виходять гайдамацькі загони: кремезні засмальцьовані вусаті постаті й у кожної в руці довгий, блискучий свячений ніж. Брязчать крила за плечами бундючних гусарів Речіпосполитої. З риком і вереском мчать татарські загони. Мов сарана суне з-за Дністра турецька хвиля, як мак червоніючи фесками. Іде хмарою москаль з далекої півночі на Волощину . . .

То не гурт подорожніх попасає коней одаль шляху, то на широкости піль насипає козацьке військо високу могилу над полеглими товаришами. То не ганчар везе свій крам на ярмарок відпустовий, то очайдушний отаман озирає своє військо з високонавантаженого воза й сумно похитує головою. То не прочани сунуть повз шлях, то бранців женуть бусурмени у Волоську землю, в Турецький край, до далекого Царгороду. А парубки, що минає їх шарабан, мусять на панщину. Не хочеться їм робити на лютих панів і оглядаються вони й прислухуються, чи не кличуть їх із близького яру Кармелюкові друзі. Навіть батьки, що здавалось цілком були заглублені у власні розмови, й ті замовкли, заслухавшись діда.

— А звідки ви все це знаєте, Гавриле? — запитує Людкевич.

Дід обриває оповідання й поволі блякнуть дитячі візії. І знов бачить хлопчик лише лани під толокою, смуги достигаючого соняшника, далекі пасма буряків та гурти прочан, що також прямують до Глодави.

Звідки все це знає дід Гаврило? Та ж це спомин споминів його батьків, дідів, прадідів. Усе те, що пережив, чого був свідком його рід. Не в книжках, не в химерних рядках нетрівких аркушів перетрівали вони століття. Це інстинкт племени заховав минуле як скарб нащадкам, щоб ця луна відгремілих подій не давала заснути родовій пам'яти, щоб не висохло джерело племенної свідомости... Мимохіть усвідомлює собі ці думки Нінів батько, слухавши візникових оповідей і так занурюється в їхній чар, що навіть не чує, як Гаврило кінчає:

— Аж сюди, по Дністер, і навіть туди, аж за Басарабію, сягала, кажуть колись Україна, — завершує Гаврило. І знов закреслює пужалном коло, мов охоплює цим рухом увесь простір півзабутої батьківщини.

(Далі буде)

Китицю найкращих троянд кладу на свіжу ще могилу моєї любої дружини Калини Засейбіди, яка рік тому в м. квітні, у самий Страсний четвер залишила нас і відійшла в інший світ, в її світлу пам'ять засилаю 10.00 дол. на журнал „Промінь", якого Покійна читала і цінила.

Емілій Засейбіда, Едмонтон

У світлу пам'ять мого незабутнього мужа, бл. п. Василя Саламандика, засилаю 5.00 дол. на журнал „Промінь".

Дружина Параня Саламандик, Едмонтон

Семінар Провінційної Екзекутиви на Манітобу

Цього року провінційна екзекутива Союзу Українок на Манітобу, замість річних зборів, улаштувала семінар, який відбувся в днях 9—11-го листопада, 1973 р. у Вінніпегу. Зміна зайшла на минулім провінційнім з'їзді СУК; а саме; щоб відбувати провінційні з'їзди лише раз у два роки, коли того самого року відбувається крайовий зїзд Союзу Українок Канади. Цей семінар вдібувався спільно з іншими місцевими установами, як провінційний ТУС. і СУМК. та Колегія св. Андрея.

Програма семінаря: в п'ятницю вечером зібралось в катедральній авдиторії Пресв. Тройці, поважне число делегатів та гостей-прихильників союзних організацій та Колегії св. Андрея. Провінційна голова пані Марія Білоус, в своїм привітальнім слові, висловила радість з поважного числа учасників, підкреслила значіння таких зібрань та закликала всіх до активної участи в нарадах. Парох місцевої громади о. С. Симчич, провів молитву, додаючи врочистости вдікриттю сесії, та в своїм теплім привіті вітав збіраних від Всеканадійської Катедри.

Референтка Мистецтва при Провінц. Філії пані Ангелина Павлик, при помочі прожектора, висвітлювала та пояснювала вироби взорів та ноші з різних частин України. Ціль цієї точки була інформувати про автентичні взори та ноші різних частин України, Пані Павлик пригадувала та закликала зберігати та постійно збирати речі музейної вартости для філії.

Крайова голова Комітету Українок Канади, добр. Вікторія Симчич, демонструвала та пояснювала найновіші методи (слухово-зорові) в навчаню української мови починаючи від садочків. Це є проект, над яким крайова управа Комітету Українок віддано працює, осягаючи певні успіхи. Після демонстрації відбулась широка дискусія.

Слідувала приємно зворушаюча точка, де голова екзекутиви, пані Білоус офіційно передавала головство управи своїй першій заступниці, пані Марії Мандзюк. Уступаюча голова, опускаючи пост, висловлювала подяку членкам екзекутиви та всьому членству по відділах за їх співпрацю, і просила щоб ця співпраця продовжувалась і в майбутньому. Представляючи ново-обрану голову, пані Білоус, представила кваліфікації та заслуги пані Мандзюк, як на організаційній так і громадській ниві. Приймаючи пост головства, пані Мандзюк, дякувала за честь і довір'я, та закликала членство до вирозуміння і кооперації, працювати спільно на користь Союзу та народних справ взагалі.

Вечірна програма закінчилась чайним прийняттям, що його приготовили чотири місцеві відділи Союзу.

В суботу рано наради продовжувались в Колегії св. Андрея. Дискутувались теми організаційного характеру. Обговорювалось можливості організування „Гурткїв Книголюбів", особливо під час зимового сезону. Пояснювалось вагу збереження архівних речей по відділах для музею, наприклад старі пашпорти та метрики, давні фотографії та знимки з піонерського життя, рільничі та хатні знаряддя, старокраєвий одяг і прибори різні, ікони, різьблені речі і т. п. Стоячи на сторожі української ідентичности, учасниці семінаря, застановлялись над названням дітей українськими іменами. Рішено рекомендувати централі Союзу УК перевидати книжечку українських імен та розповсюдити її серед нашої спільноти, як також вдатись до священиків о поміч в цій справі. Одним з головних справ було дискутовано про збереження та навчання української мови, де учасниці взяли живу участь. Сугестувалось вживання чисто української мови по домах, організування садочків для малят, вписання дітей до українських шкіл, чи то були б парафіяльні чи державні; заохочувати дітей вписуватись до сумківської організації; а понад все вщепити в дітей любов до своєї рідної мови, переконуючи їх, що українська мова є на рівні з іншими мовами і що знання матірної мови є цінним досягненням.

Пані МАРІЯ МАНДЗЮК

Господиня семінаря пані Білоус закриваючи сесії нарад, дякувала учасницям за живу участь в дискусіях, особливу подяку склала делеґаткам відділу з-поза Вінніпегу за їх участь; а саме пані Бугері, з Роблину і пані Марії Ілюк з Сондавн.

Після обіду членки брали участь в річних зборах Колегії. Вечером відбувся спільний бенкет для учасників з'їзду.

В неділю, 11-го листопада відбулась в Катедрі Пресв. Тройці Служба Божа, яку відслужив Високопреосв. Владика Борис. Після спільного обіду з'їзду закінчився спільною сесією, на якій промовляв голова КУК, д-р Петро Кондра про Світовий Конгрес Вільних Українців.

Є. Білич

Церковний хор при церкві Св. Володимира у Тандер Бей висловлює найкращі побажання пані Тересі Кулій, нашій довголітній співачці, скорого виздоровлення і повороту до повного здоров'я і при цій нагоді складаємо даток на прес. фонд та однорічну передплату журнала „Промінь" в сумі 10.00 дол. для пані Кулій.

За хор Св. Володимира —
І. Яремчук

— — — —

Подяка

Висловлюю щиру подяку всім тим, які відвідували мене в лікарні і вдома під час моєї недуги й замість особистих карток подяки засилаю 5.00 дол. на пресовий фонд журнала „Промінь".

Олена Дуднин, Монтреал

PROMIN

Vol. XV. N. 4 ENGLISH SECTION April, 1974

Anne flies Air Canada computers

Joan Sutton

Anne Bodnarchuk is one of the few women to crack the almost exclusive male executive ranks at Air Canada. She doesn't, however, think of that particularly as a breakthrough for women's liberation.

Director of computer and systems services, she says, "I'm a pioneer in one field — automation — and that's enough, I can't be a pioneer in the women's movement, too.

"Actually, I think there are two kinds of women today who carry the banner for other women: There are the leaders of the women's movement who focus attention through publicity on women's problems. Then, there are women like me who are less militant, who just show employers that women can do the job. Our society right now needs both kinds.

"What's more, a woman can't be militant within a company. If she is, she is rejected and that's not going to do any good. Unless she gets into a position of responsibility, she can't hope to bring about any change."

Ms. Bodnarchuk grew up in Saskatchewan. One of three daughters of Ukrainian parents, she says, "It would be interesting to do a study of executive women to investigate their early family lives. Sometimes, I think that it was easier for me because we were a family of all girls and there was never any division of boy's work and girl's work. Our parents placed a high value on education, and we were just expected to accomplish things."

A mathematics graduate from Queen's University, Ms. Bodnarchuk started her career with Manufacturers Life in Toronto. She moved to Air Canada because she thought it would help her achieve her ambition to travel. She laughs, "It really hasn't though. The best I seem to manage is one good vacation in the sun every year."

Her first Air Canada post, 14 years ago, was as the only woman in operational research in the maintenance department. In 1970, when the company was reorganized, she became a director of planning, responsible for providing information to various departments.

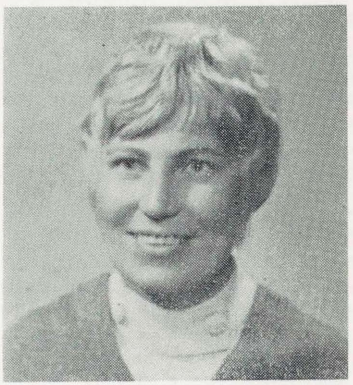

Now, she is directly responsible for a staff of seven men, with indirect responsibilities for a staff of 550, many of whom are women. "More and more women are becoming involved in programming within the computer field," she says.

She manages her responsibilities with what she calls "participation". She explains, "We make all our decisions as a team, everyone who works with me is involved in the how and the why of a decision.

"In this way, there is a whole commitment from the whole department. Sometimes, of course, the decision is mine, and when it is, I make it. The people decisions are the hardest. The technical ones are much the easiest to make."

Her executive responsibilities involve very long hours and she says that many people — both men and women — are not prepared to make that decision. "When you invest time in your job, it comes out of some other aspect of your life. A man must take it from his family, a woman makes that or other sacrifices."

She smiles when she's asked about widespread criticism of Air Canada. "As a group, the Air Canada executive team is very, very dedicated," she says. "It's hard for us to sometimes understand and accept criticism that we may feel is undeserving."

"The attitude of other male executives," she says "has always been fair. I've never personally experienced any prejudices against me because I am a woman. Yes, there are pockets within Air Canada where there are no women. Part of this is certainly because women are not being encouraged to move ahead.

"Some of it, however, is the fault of women themselves. Women's attitude to women, and the image that women project must change and that is a slow process. However, there is a lot of awareness today and it will happen."

In addition to her Air Canada responsibilities, Ms. Bodnarchuk is also the first woman president of the Canadian Operational Research Society, and she also serves on an advisory committee to the Department of Communications in Ottawa.

She regrets that people see computers as a threat. "They can be a tremendous assistance, freeing people up from the drudgery of their jobs, and providing fast information. It won't be long for instance before Air Canada is computer-broadcasting departure and arrival times within Metro area over cable television.

"I expect that our society in the future will make more and more use of computers, both the home, and business." Within the airline, we hope to use computer services to speed travel for those commuters who don't want personal service.

"This will let us make people available to the passenger who really needs help from trained staff. That's the only way we will be able to meet the demands of the future."

The Toronto Sun, Dec. 1973

U Titky Kvitky

For a long time, a group of women in Toronto felt there was a need for a children's TV programme in Ukrainian that would enrich their knowledge of the language and culture, foster a respect for their heritage and traditions and raise their self-esteem by giving them a show in a language spoken at home. Consequently, they readily accepted Graham Cable's offer to produce such a programme and that is the way "U Titky Kvitky" was conceived and in May, 1972, born.

The programme features three puppets: Smikhun-Pustun, a mischievous boy; Psysko-Brysko, a dog and Zenio-Zmij, a dragon who guards the world of fairy tales. The puppets meet at the home of Titka Kvitka to talk, sing, work and read stories.

Although pre-schoolers do not write fan letters, their parents and teachers - it is seen by older children in schools teaching Ukrainian - have conveyed their enthusiasm and delight with the show.

Another measure of its success is that it has expanded its territory not only in Toronto but to many cities in Canada. Besides its home station it can be seen on four other stations here. It is also carried on cable in Kitchener, Oshawa, Calgary, Winnipeg and Edmonton.

Furthermore, the Cable industry has honoured the show and its producers. Last year, the Canadian Cable Association chose it the Best Ethno-Cutural Programme in Canada. Its own station, Graham Cable Company, has given it the best programme award for two years and a trophy for best editing this year.

A LIP grant partly finances the production of "U Titky Kvitky". However, without the dedicated effort of the women volunteers who are responsible for every facet of the show from writing the scripts to the distribution, this endeavour would not have succeeded. Therefor, I intend to name them - and the function they perform - for they deserve to be known in the Ukrainian community:

Titka Kvitka - Zenia Chabursky
Smikhun-Pustun - Tania Onyschuk
Prysko-Brysko - Iwanka Jaciw
Zenio-Zmij - S. Genik-Berezowskij
Camerawomen - Marijka Kowaliw, Marta Waschuk, Larysa Koropecka, Olia Kalymon
Audio - Irka Gadach
Editor - Marijka Perfecka
Director - Nusia Pencak
Floor Manager - Chrystyna Isajiw
Volunteers - Marusia Bandera, Chrystyna Tatarska, Daria Darewych, Valentyna Kuryliw
Art - Myron Lewycky, Chrystyna Isajiw, Vera Yurchuk, Lida Palij, Ukrainian alphabet in cartoons - Ihor Mykytyn

Anyone wishing to order videotapes of the programmes please contact:

Kvitka Productions,
72 Riverview Gardens, Toronto, Ont.

(Continued on page 18)

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

Складаємо нев'янучий вінок на свіжу могилу нашої дорогої приятельки, бл. п. Марії Михайлишин, яка упокоїлась 26 січня 1974 року в Едмонтоні, схиляємо наші голови перед її могилою та у світлу пам'ять Покійної складаємо 10.00 дол. на журнал „Промінь". Родині висловлюємо глибоке співчуття.

Мирослав і Анна Стахів, Торнгил, Онт.

— — — —

Замість китиці квітів на свіжу могилу моєї дорогої сестри, бл. п. Марії Михайлишин, яка упокоїлась в Едмонтоні 26 січня 1974 року, в її світлу пам'ять складаю 10.00 дол. на журнал „Промінь".

Сестра Катерина Васюта, Едмонтон

— — — —

Відділ ім. Лесі Українки при Катедрі Пресв. Трійці у Вінніпегу кладе нев'янучий вінок на свіжу могилу бл. п. Марії Садов'як, матері нашої заслуженої членкині, бувшої голови Анни Воробець, і складає у пам'ять Покійної 10.00 дол. на журнал „Промінь".

За управу відділу:
Соня Бейзик, голова

— — — —

Складаємо спільний нев'янучий вінок на свіжу могилу нашої довголітньої приятельки, ідейної членкині Союзу Українок Канади, заслуженої громадянки бл. п. Анастасії Тріщук, з дому Пернаровська, яка несподівано упокоїлась 21 лютого ц. р. в Лома Линда, Каліфорнія, у світлу пам'ять Покійної складаємо дар — 25.00 дол. на журнал „Промінь". Родині висловлюємо глибоке співчуття.

Марія Мандзюк, Ангелина Павлик, Марія Симчич,
Марія Юрків, Анастасія Сарчук — Вінніпеґ.

— — — —

У світлу пам'ять моїх дорогих братів, які відійшли з цього світу: бл. п. Михайло Марко на 87-му році свого життя — дня 18 травня 1972 року, бл. п. Павло Марко на 82-му році життя — 15 вересня 1972 року, складаю дар на журнал „Промінь" 10.00 дол.

Марія Марко, Вінніпеґ

— — — —

У 12-ті роковини смерти мого дорогого батька, бл. п. Пантелеймона Ціпівника, складаю нев'янучий вінок у його світлу пам'ять і засилаю 10.00 дол. на пресовий фонд журнала „Промінь".

Докія Черевик, Вінніпеґ

— — — —

Замість квітів на могилу бувшої членкині і основоположниці нашого відділу Союзу Українок Канади ім. Лесі Українки в Оттаві, Анастасії Тріщук, складаємо пожертву в сумі 15.00 дол. на пресовий фонд „Променя", який для неї був дуже дорогий. Мужові Василеві, дітям, мамі, сестрі і братам наше щире співчуття.

За відділ ім. Л. Українки в Оттаві:
Софія Сенишин, кореспондентка

— — — —

Поправка

В ч. 3, на стор. 6 у відділі „замість квітів" поміщуємо поновно: з поправкою, має бути:

Замість квітів на свіжу могилу моєї дорогої сестри, бл. п. Анни ШМИЛЬСЬКОЇ, яка упокоїлась 6 грудня 1973 року в Давфині, в її світлу пам'ять складаю 5.00 дол. на журнал „Промінь".

Сестра Юстина Бабій, Давфин

У 13-ті роковини смерти наших дорогих родичів — бл. п. Марії і Дмитра Фербеїв, які упокоїлись в м. квітні, в їх світлу пам'ять складаємо на прес. фонд журнала „Промінь" 10.00 дол.

Леся Івасюк і Наталка Мельничук, Едмонтон

— — — —

У другі роковини смерти мого дорогого мужа, бл. п. Йосифа Лисака, який упокоївся 28 березня 1972 року, в його світлу пам'ять кладу нев'янучий вінок і засилаю 10.00 дол. на журнал „Промінь".

Дружина Катерина Лисак, Винярд, Саск.

— — — —

Відділ Союзу Українок ім. Кн. Ольги при Катедральній громаді Св. Володимира в Торонті складає 10.00 дол. на журнал „Промінь" у пам'ять Ольги Садовської, яка, проживши 85 років, упокоїлась 27 січня 1974 року.

Покійна була дружиною вельмишанованого, також уже покійного генерала М. Садовського, почесного члена нашої громади.

Вічна їй пам'ять! За відділ — Надія Дубилко, реф.

— — — —

У перші роковини смерти моєї дорогої Мами, бл. п. Василини Іванів, яка упокоїлась 4 січня 1973 року, замість нев'янучого вінка складаю 5.00 дол. на пресовий фонд журнала „Промінь".

Стефанія Іванів, Стирджис, Саск.

— — — —

У перші роковини відходу мого незабутнього мужа, бл. п. Михайла Вакалюка, який упокоївся 31 січня 1973 року у Ванкувері, в його світлу пам'ять засилаю пожертву 5.00 дол. на журнал „Промінь".

Марія Вакалюк і сини, Ванкувер

— — — —

У четверті роковини смерти мого дорогого мужа, бл. п. Стефана Франка, який упокоївся 6 січня 1971 року й у другі роковини смерти мого улюбленого сина, бл. п. Миколи Франка, який упокоївся 18 листопада 1972 року, в їх світлу пам'ять складаю 10.00 дол. на журнал „Промінь".

Дружина Параскевія Франко, Тіодор, Саск.

— — — —

В десятиліття смерти мого дорогого мужа бл. п. Петра В. Козяра, який упокоївся 26 березня 1964 р. в Канора, Саск., в його світлу пам'ять складаю 10.00 дол. на журнал „Промінь". Бажаю редакції найкращих успіхів.

Дружина Євгенія Козяр і родина.
Лос Анджелес, Каліф.

— — — —

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. Анастасії Тріщук, яка упокоїлась 21 лютого 1974 р., складаю 5.00 дол. на прес. фонд журнала „Промінь".

Катерина Міськів, Едмонтон

— — — —

У шості роковини смерти мого дорогого мужа, батька і дідуня, бл. п. Григорія Шкурка, в його світлу пам'ять складаю 6.00 дол. на журнал „Промінь".

Ольга Шкурко і родина, Мисисага, Онт.

— — — —

У світлу пам'ять нашої дорогої і незабутньої мами, бл. п. Ядвіги Котишин з Мирнам, Алберта, яка упокоїлась 24 березня 1971 року, складаємо на нев'янучий вінок і засилаємо 10.00 дол. на журнал „Промінь".

Дочки: Амілія Дубельт, Галя Маріянич,
Віра Бетис, Леся Гединжир

БУДУЙМО ПАМ'ЯТНИК ЛЕСІ УКРАЇНКИ

В українському письменстві величним сяйвом світить ім'я нашої визначної поетеси — Лесі Українки. Вона може бути прикрасою й гордістю світової літератури. Леся Українка була високо культурною та талановитою до мистецтва, особливо до музики. Грала добре на клявірі, співала. Теж збірала народні пісні й думи. Маючи великі здібності до поезії, вона почала писати вірші дуже рано (у віці 12 літ). Спочатку писала лірику, пізніше епічні поеми. Поштовхом до продуктивної творчости драм — як найвищого роду поезії — послужила трагічна любов до білоруса-журналіста Сергія Мержинського. Він помирає на руках Лесі Українки. Протягом цієї ночі Леся Українка пише драматичну поему „Одержима" з датою 15-го лютого 1901 р. І так за одну ніч Леся Українка стала драматургом. В свою творчість Леся Українка вложила всю свою любов до свого народу, до України. Вона порівнює долю українського народу з долею інших: французів за часів французької Революції, італійців часів їх визвольного руху, давні події Єгипту, Риму і ін. Вона шукала способу визволення для свого народу; кликала: „Контра спем сперо!", щоб людина знайшла свою внутрішню свободу. Тільки так скінчиться „Вавилонський полон", воскреснуть руїни і буде збудований „в новім Єрусалимі храм новий".

В своїй творчості виходить Леся Українка на творчі вершини: „Величезний, нестримний поступ її, якийсь хід по велетенських уступах" — говорить проф. Михайло Грушевський про творчість Лесі України.

Леся Українка кличе український народ до діяльности, до боротьби. Вона не знає зневіри. Справедливо називав Іван Франко її „одиноким поетом мужчиною після Шевченка на всю новочасну соборну Україну".

Микола Зеров написав в критично-біографічнім нарисі до „Творів Лесі Українки", Київ, 1924: „що Леся Українка завжди поєднувала в собі пристрасні, Прометеєвим вогнем пройняті пориви з нотами ніжности, з прославленням жіночого героїзму, терпіння й саможертви".

А в 1961 р. так говорить Євген Маланюк в своїм нарисі „До роковин Лесі Українки": „В нашій літературі, а тим самим і в історії нашого народу, ролю Жанни д'Арк відіграла Леся Українка — ця хворовита й така прекрасна в своїй простоті донька княжої Волині . . ."

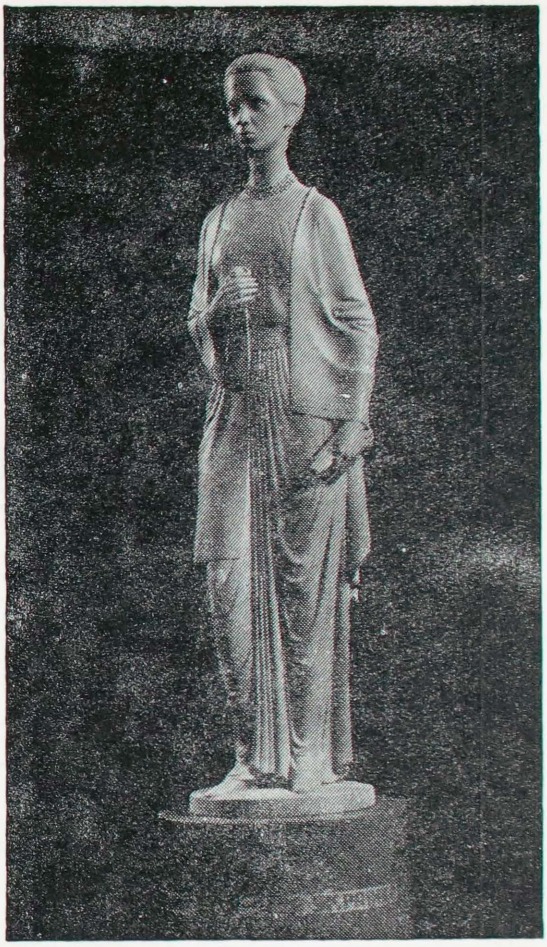

Десятий Конґрес Комітету Українців Канади в 1971 р. з ініціятиви Торонтонського Відділу Комітету Українок Канади виніс постанову збудувати пам'ятник нашій визначній поетесі Лесі Українці, вшановуючи 100-річчя з дня народження Лесі України. Місто Торонто подарувало вже площу на пам'ятник в Гай Парку. Відомий наш скульптор Михайло Черешньовський зробив вже модель пам'ятника. Сподіваємося, що свідоме українське громадянство щиро відгукнеться своїми щедрими дарами на будову пам'ятника нашої світової слави поетеси — ЛЕСІ УКРАЇНКИ.

Д-р Зоя Плітас

ПРОГРАМА ДЛЯ ВСІХ КАНАДЦІВ

Багатокультурність - це пізнання інших канадців

Одна країна... багато культур — це Канада. Це є та Канада, яку Канадський Уряд хоче увіковічнити, бо він переконаний, що багатокультурність збагачує *усіх* канадців цінним людським досвідом.

Під сучасну пору діє цілий ряд багатокультурних програм, які мають за мету допомагати й заохочувати до індивідуального культурного вияву та багатокультурного обміну. Основне завдання цих програм — це поглиблення співучасти усіх етно-культурних груп у головній течії канадського життя та забезпечення передачі вартостей цієї різноманітної спадщини теперішнім і майбутнім поколінням.

Взаємне зрозуміння різних культурних традицій причиниться до зміцнення національної єдности Канади, бо воно ширитиме толеранцію та цінення усіх наших співгромадян-канадців, як рівнож їхньої культурної спадщини.

Багатокультурні осередки стануть місцем зустрічей для етно-культурних груп

Призначено дотації на заснування багатокультурних осередків по цілій Канаді для людей усіх культур, які будуть зустрічатися і обмінюватися ідеями, проводити координовані програми в ділянках театру, народного й ужиткового мистецтва, інформації, дискусій, навчання музики й танців, виставок та товариських імпрез.

Канадська програма ідентичности стимулює народне й ужиткове мистецтво та літературу

Ця нова головна програма буде заохочувати до мистецької творчости, ужиткового мистецтва, танцю, драми та видавання прози й поезії. Інтегральною частиною цієї програми є ціла серія фестивалів народного мистецтва й театральної штуки. Усі канадці матимуть можливість познайомитися з культурною діяльністю та вартостями, які випливають з різних спадщин канадців.

Національний Етнічний Музей зберігає документи

Цей Архів створено на доручення федерального уряду з завданням зберігання архівальних документів та демонстрування всім канадцям, який вклад зробили різні культури при розбудові Канади. Архів популяризується через етнічну пресу й етно-культурні організації, щоб у цей спосіб заохотити до збирання матеріялів серед усіх канадців. Серед документів є протоколи засідань, спогади, світлини, листи, звідомлення, фільми, рідкісні газети і книжки... усе, що має два чи двісті років.

Національна Рада Фільмів включається в дію

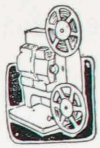

Фільмова Рада співпрацює з багатокультурною програмою для продукції фільмів, які зображають модерне життя канадців різного походження. Рада також займається дублюванням існуючих фільмів на мови батьків і розповсюднює їх серед різних організацій та груп по цілій Канаді. Якщо ви зацікавлені побачити якийсь із цих фільмів, зверніться до нашого окружного бюра й там урядник для розповсюднення фільмів прийде вам з услугами. Фільмова Рада також продукує допоміжні слухово-зорові матеріяли для вжитку у навчанні.

Національний Музей Людини проводить досліди та збирає культурні матеріяли

Канадський Осередок для студій фолклорної культури при Національному Музеї Людини займається дослідами в ділянці історії канадських культурних груп, фільмує, записує на плівці та збирає колекції предметів, які є наочними доказами вкладу, зробленого для Канади різними культурними групами. Цей матеріял виставляється в Оттаві та по цілій Канаді у формі переїздних виставок. Якщо ви маєте якісь пам'ятки з піонераських часів, як-от: господарські предмети, народний одяг, прикраси, декорації, які можуть збагатити цю колекцію, просимо сконтактуватися з бюрами поданими внизу.

Національна Бібліотека дає фонди на закуп книжок

Національна Бібліотека втримує відділ багатомовної літератури. Вона купує книжки в мовах інших, ніж англійська і французька. Ці книжки розсилатимуться по цілій Канаді й вони стануть засобом для плекання мов.

If you would like further information, please contact your nearest office

ST. JOHN'S, Newfoundland
Sir Humphrey Gilbert Bldg., 6th Floor, P.O. Box E5368, Duckworth Street, St. John's, Newfoundland A1C 5W2
Telephone: (709) 722-6181

STE. FOY, Quebec
1141 Route de l'Eglise, 5th Floor, Ste. Foy, Quebec G1V 3W5
Telephone: (418) 694-3831

MONTREAL, Quebec
Room 2101, 1080 Cote du Beaver Hall, Montreal, Quebec H2Z 1S8
Telephone: (514) 283-4780

TORONTO, Ontario
55 St. Clair Avenue East, Room 313, Toronto, Ontario M4T 1M2
Telephone: (416) 966-6554

LONDON, Ontario
395 Dundas Street, Postian Bldg., 2nd Floor, London, Ontario N6B 1V5
Telephone: (409) 679-4335

REGINA, Saskatchewan
10th Floor, 1867 Hamilton Street, Regina, Saskatchewan S4P 2C2
Telephone: (306) 525-6155

HALIFAX, Nova Scotia
Trade Mart Bldg. 423 4th Floor, Scotia Square, Halifax, Nova Scotia B3K 2Y5
Telephone: (902) 426-6220

SHERBROOKE, Quebec
Room 500, Royal Trust Bldg., 25 Wellington Street North, Sherbrooke, P.Q. J1H 5B1
Telephone: (819) 565-4772

NORANDA- Quebec
243 Rue Murdoch, C.P. 395, Room 3, Noranda, P.Q. J9X 5A9
Telephone: (819) 762-4512

HAMILTON, Ontario
150 Main Street West, Suite 504, Hamilton, Ontario L8P 1H8
Telephone: (416) 523-2355

THUNDER BAY, Ontario
Room 213, Federal Building, 33 Court South, Station P, Thunder Bay, Ontario P7D 2W6
Telephone: (807) 345-1451

EDMONTON, Alberta
Room 310 Sir Alexander McKenzie Bldg., 9828—104 Avenue, Edmonton, Alberta P5J 0J9
Telephone: (403) 425-6730

MONCTON, New Brunswick
1222 Main Street, 4th Floor, Terminal Plaza Bldg., Moncton, New Brunswick E1C 1H6
Telephone: (506) 858-2028

TROIS RIVIERES, Quebec
Room 205A, 550 Bonaventure, C.P. 335, Trois Rivieres, P.Q. G9A 5G4
Telephone: (819) 375-4846

OTTAWA, Ontario
Room 306, 77 Metcalfe Street, Ottawa, Ontario K1P 5L6
Telephone: (613) 996-5977

SUDBURY, Ontario
Room 320, Federal Building, 19 Lisgar South, Sudbury, Ontario P3E 3L4
Telephone: (705) 673-1121

WINNIPEG, Manitoba
The Canadian Grain Comm. Bldg., Room 201, 303 Main Street, Winnipeg, Manitoba R3C 3G7
Telephone: (204) 985-2847

VANCOUVER, British Columbia
1525 West 8th Avenue, 2nd Floor, Vancouver, B.C. V6J 1T5
Telephone: (604) 732-4252

HON. STANLEY HAIDASZ
Minister of State
Multiculturalism
Canada

Складайте пожертви на будову Музею Союзу Українок Канади

Музей Союзу Українок Канади це великий скарб - святощі. Членкині Союзу це невтомні працівниці, збирачі народної художної спадщини. Вони роблять цінний вклад для нашого майбутнього покоління.

Музей має велике виховне значення для нашої молоді.

Чим культурніший народ, тимбільше в нього музеїв. Музеї віддзеркалюють культуру нації, дають живий образ її переживань та її історії.

Музей стане базою і спонукою для дальшої творчої праці та розвою української культури в Канаді.

Молодь матиме нагоду вглиблюватися, творити нові форми, які віддзеркалюватимуть традиційні українські народно-мистецькі мотиви.

Закликаємо **всіх,** кому лежить на серці збереження унікальних — неповторних експонатів художного рукодільного мистецтва наших піонерів — до щедрих пожертв на будинок Музею.

Збережімо пам'ятки нашої минувшини для майбутнього покоління.

За Раду Музейної Фундації:

Соня Стратійчук

ВИКАЗ ПОЖЕРТВ НА БУДОВУ МУЗЕЮ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Пані Д. (Янда) МкМилен, Едмонтон, Алта (раніше 300.00 дол.)	$700.00
Відділ СУК ім. О. Кобилянської, Саскатун (раніше 730.00 дол.)	500.00
Михайло і Марія Бойчуки, Саскатун, Саск. (раніше 100.00 дол.)	250.00
Пані Розина Драган, Саскатун, Саск. (раніше 300.00 дол.)	200.00
Роман і Соня Стратійчуки, Саскатун, Саск. (раніше 100.00 дол.)	200.00
Василь і Анастасія Буряники, Саскатун	100.00
Пані Савеля Стечишин, Саскатун, Саск.	100.00
Пані Нелі Дептух, Саскатун, Саск.	75.00
Пані І. Верхомин, Едмонтон, Алта.	50.00
Пані Вікторія Лазарук, Едмонтон, Алта.	50.00
Пані Анастасія Сарчук, Вінніпеґ, Ман.	50.00
Пані Вероніка Слука, Ди Па, Ман.	50.00
Відділ СУК ім. Л. Українки, Редфілд — Рішард, Саск.	50.00
Відділ СУК ім. Л. Українки, Стирджис, Саск.	28.50
Від. СУК ім. О. Кобилянської, Витков, Саск.	25.00
Пані Леся Івасюк, Едмонтон, Алта. (раніше 100.00 дол.)	25.00
Пані Марія Вавринюк, Едмонтон, Алта.	25.00
Товариство „Тризуб" Саскатун, Саск.	25.00
Володимир і Марія Войціховські, Саскатун	25.00
Пані Наталя Тарновецька, Саскатун, Саск. (раніше 20.00 дол.)	20.00
Пані Анастасія Грицак, Окборн, Ман.	5.00
Пані Катерина Чиж, Саскатун, Саск.	5.00

Щиро-сердечно дякуємо всім жертводавцям за пожертви зложені на будову Музею.

Дальші пожертви виписувати так:

U.W.A.C. MUSEUM FOUNDATION FUND
1240 — TEMPERANCE ST.
SASKATOON, SASK.
CANADA
S7N 0P1

В кількох словах

Вінніпезький Пресовий Клюб — Відділ Федерації Етнічної Преси Канади у Вінніпезі заплянував, з нагоди 100-ліття Вінніпеґу видати збірник історій етнічних часописів у Манітобі. Кожний часопис або журнал вже виготовив свою коротку історію і доручив Редакційному Комітетові. Збірник вийде в англійській мові і появиться друком ще цього року.

— — —

При кінці січня ц. р. відбувався у Вінніпезі другий з черги успішний „Український Тиждень", який був ущерть заповнений різноманітною програмою. „Суть нашого Українського Тижня" — наголошував Комітет — визначає нашу культурну ідентичність в багатокультурній мозаїці Канади і в рамках цього тижня, ми, як українська спільнота, влаштовуємо програми фестивальних святкувань для великого відзначення історичних роковин Української Державної Незалежности і Соборности, що була проголошена Актами 22 січня 1918-19 років. Одночасно відзначаємо 100-літній ювілей міста Вінніпеґу"...

If multiculturalism is to be meaningful as a reality and not merely a political slogan then "U Titky Kvitky" is an excellent first step towards achieving this goal. Unfortunately, as children have a tendency to grow into adults, more programmes are needed to sustain, nourish their Ukrainian substance all their lives. Regardless of its success, unless there is this continuity, "U Titky Kvitky" will be an exercise in futility, for it will only temporarily postpone the inevitable process of assimilation.

Anna Balan, Nov. 1973.

МАТИ І ДІТИ

У суботу, 2 лютого ц. р., в Інституті Св. Івана в Едмонтоні відбулась родинна зустріч, що її організували діти пані Осипи Фарини, з нагоди її 80-річчя життя. В цій ювілейній зустрічі взяли участь: діти ювілятки, два сини Левко й Роман — одружені, дві дочки Катерина — одружена й Розалія, внуки, сестра ювілятки Розалія Найт з Вінніпеґу, з своїми дітьми, сестрінка Марія Дорті з Каліфорнії, з своїм чоловіком та дітьми, ближча й дальша родина, окремі приятелі та духовенство УГПЦ м. Едмонтону на чолі з ВПреосв. Владикою Андреєм, Архиєпископом Едмонтону й Західньої Єпархії УГПЦ. А всіх було до 70-ти осіб. Заля відповідно була прибрана по-святочному, оріґинально. За головний стіл засіли: ювілятка, діти і духовенство з добродійками. Молитву проказав митрофорний протоієрей Г. Василів, а Владика Андрей поблагословив страви. Вечеря була смачна й в великому достатку, за яку подбали діти ювілятки.

По вечері, старший син ювілятки д-р Левко Фарина сказав коротке, але змістовне слово на честі своєї мами, в якому було підкреслено: — Сьогодні, себто 2 лютого, їх мамі сповнилось 80 років, ми свою маму любимо й шануємо... — А далі, подякував всім, що прибули на це їх родинне свято. По цих словах спільно було відспівано на честь ювілятки многоліття.

Дуже коротко ювілятка тепло подякувала дітям і всім-всім, що взяли участь у цьому її святі. Внуки на честь своєї бабусі — Леона й Христя під гучні оплески виконали дві пісні: „Верховина" і „По той бік гора...". Акомпонував їх брат, також внук ювілятки, Мирон, студент Альбертського університету. Мило й приємно було слухати спів цих дітей, що є народжені в Канаді, але добре знають український спів, українську пісню. Спільним співом, „На многія літа", на честь ювілятки було закінчено офіційну, коротку й дуже коротку, програму цього вечера. А опісля відбулась товариська гутірка й різні забавові розваги. В цілому, вечерок був приємний і добре по-родинному організований.

Народилась пані Осипа Фарина 2-го лютого 1894 року в родині Костянтина й Катерини Стефановичів, в селі Тлумач, Станиславівського повіту в західній частині України. До Канади, з своїми батьками двох річною дівчинкою приїхала. Заміж вийшла за Григорія-Гната Фарину 11 листопада 1913 року. В скорому часі Григорій Фарина стає до праці на сіонарську залізницю і вони ввесь час переїжджають з одної місце-

Пані ОСИПА ФАРИНА

вости до другої в Альберті. В тих місцевостях, де були українські поселення, обоє брали активну участь в громадській праці, зокрема в Смокі Лейку (1921 р.), в Айленд Линдберґ (1928 р.) і знову в Смокі Лейку (1933 р.), де ювілятка вписалась в членкині Союзу Українок Канади. В 1944 році на постійне мешкання переїхали до Едмонтону, де п. Фарина брала й бере активну участь у відділі Союзу Українок Канади, в катедральній громаді Св. Івана — УГПЦ. Вона є почесною членкинею в відділі Союзу Українок Канади й в громаді Св. Івана, а також активною була й є в інших українських організаціях. Їх дім, завжди був гостинний, а найголовніше був повний української преси чи українських книжок. Чоловік її Григорій Фарина помер 18 березня 1966 року. Ювілятка є високо національно свідома й глибоко релігійна й в цьому християнському дусі виховувала своїх дітей, а пізніше й внуків. Діти й внуки її шанують, а вона любить і шанує їх всіх. Взагалі, належить підкреслити, що до всього свого оточення вона ставилась і ставиться з великою пошаною, а оточення тим самим відплачується. Не дивлячись на її похилий вік, вона регулярно відвідує всі Богослуження в соборі Св Івана й відвідує майже всі головніші імпрези в громаді Св. Івана, а також загально українські. Вона й її покійний чоловік завжди були жертвенні на церковні чи українські справи.

Українська Православна Церква навчає шанувати батька й матір все їх життя, а не раз на рік у день Матері. Ця родина й дотримується християнської науки своєї Церкви. В цій родині **Мати і Діти** — є одно ціле.

(Докінчення на стор. 21)

ДЛЯ ОБМІНУ ДУМОК

На бажання наших читачів відкриваємо в цім числі відділ листування з читачами. Є в нас багато думок, плянів, багато питань, що їх можемо спільно обговорювати на сторінках „Променя".

Отже, запрошуємо читачок нашого журнала до писання. Ви можете наводити різні приклади, як уважаєте корисними для поліпшення нашої громадськости, можете висловити свою думку про журнал, яких саме тем ви бажали б у нім бачити або критичну думку про якусь статтю. Листи мусять бути писані у спокійнім тоні, не довгі, а річеві. Цей спосіб дасть нагоду наших читачкам набирати досвіду в писанні до часопису.

* * *

Отже, пише нам цікавого листа пані О. Никіфорук з Річард, Саск.:

„Мені було б цікаво бачити в журналі більше інформацій про українські звичаї, зв'язані з релігійними святами крім Різдва і Великодня, про які багато вже було написано. Ось, наприклад, на Івана (7 липня) були якісь забави чи церемонії вночі, а страви включали черешні та пиріжки з сира і кропу. Чому так і що то за церемонії? Так само є інші свята, як Петра і Павла, Спаса, Андрея, Маланки. Про традиції цих свят ми мало або й зовсім не знаємо. Добре було б, щоб про ці звичаї хтось писав і щоб вони не затратилися зовсім. Можливо, що є десь написані такі книжки, то було б цікаво знати."

Впов. Пані Никіфорук.

Нам приємно, що Ви цікавитесь справами наших народніх звичаїв, пов'язаних з релігійними святами.

Отже, такі книжки справді є, в яких дуже обширно описано про все те, що наш український нарід впродовж довгих століть створив. Деякі з тих звичаїв походять ще з-перед християнських часів, а деякі з них набули іншої форми і змісту. Кілька років тому вийшла була книжка, аж у чотирьох томах під назвою „Український рік у народніх звичаях". Написав ці книжки проф. Степан Килимник. Деякі з них ще можна тепер купити в книгарнях, а деякі вже випродані. Книжки ці вийшли в Канаді і друкувалися в „Українськім Голосі". Є ще один автор подібних праць — Олекса Воропай, який опрацював два томи п. н. „Звичаї нашого народу" у двох томах, видані в Англії 1964 року.

В листі пані Никифорук згадує насамперед свято Івана, про забави та церемонії вночі. Це свято Івана Купала, одначе ці ігри і забави, про які подаємо тут, не є пов'язані з релігійним святом. Відомо, що в Україні лише старші люди не покушали черешень або вишень перед святом Івана (7 липня). Ігри на Івана Купала утворились в народі ще з-передхристиянських часів в Україні. Це ніч, в якій відбуваються ворожіння, ніч повна таємних чарів, проти чого колись виступала Церква, одначе з часом засвоєно ці забави як своєрідний культ, пов'язаний з народною поезією, подібно як гагілки чи гаївки на Великдень. Ці забави відносяться головно до молоді. Подаємо в скороченні деякі з описів про Івана Купала з книжки Олекси Воропая „Звичаї нашого народу".

Іншим разом помістимо дещо й про інші такі чисто-народні святкування як Зелені Свята, які дуже цікаві, свято Андрея та інші. Дехто з української молоді відновлює в Канаді свято Івана Купала, пристосовуючи його до обставин.

* * *

Олекса Воропай

СВЯТО ІВАНА КУПАЛА

Івана Купала — це день літнього сонцевороту, що тепер сходиться з християнським святом Різдва Святого Пророка Предтечі і Хрестителя Господнього Івана, 24 червня за старим календарем або 7 липня за новим.

Як народнє свято, день Івана Купала відбувається з багатьма своєрідними обрядами та піснями...

У старих писаних джерелах Купало характеризується як поганський бог земних плодів, якому приносили в жертву хліб — головний плід землі...

З давніх-давен в Україні дівчата й хлопці виходять з села з радісними співами, розкладають вогнища на горі, або десь у лісі поблизу ріки, танцюють навколо того вогнища і стрибають через вогонь. Дівчата ще співають ворожбицьких пісень і за різними прикметами примічають, чи здійсняться їхні сердечні бажання. Ранком до сходу сонця вмиваються „іванівською" росою на красу...

Купало і Марена

Головним атрибутом свята є Купало і Марена, що в різних місцевостях України готуються по-різному. Так на Поділлі й Волині дівчата роблять „Купало" з гілки верби; для цього вони беруть гілку, квітчають її квітами й вінками, а потім ходять навколо такого „Купала" і співають пісень. Чоловіки й жінки теж сходяться на це видовище, але в співах вони участи не беруть. Хлопці кидають квіти на ті стежки, де хо-

дили дівчата.

За якийсь час, коли вже дівчата „Купалом" натішаться, хлопці нападають на „Купала", обривають з нього вінки і квіти, а саму гілку кидають у воду. Розкаладають вогнище, й коли воно розгориться, то стрибають через вогонь хлопці й дівчата...

Молодиці приносять з собою вареники, чи інший почастунок, а чоловіки й парубки — горілку; тут же біля вогнища частуються, а потім починають танцювати.

На Полтавщині ввечері, напередодні Івана Купала, збираються дівчата в умовлене місце з вінками на голові. Вінки плетуть з кануперу, любистку, зірок, божого дерева, сокирок, барвінку, васильку, м'яти, рути, резеди та інших пахучих трав.

Шапки й брилі хлопців теж уквітчані цими самими квітами, але квітчають не вони самі, а ті дівчата, з котрими вони люблять...

Дівчата ворожать

Коли вже потоплять Купала і Марену, то дівчата тікають від хлопців, щоб ворожити. Звичайно, це вже буває пізньої ночі. Дівчата дістають з-за пазухи заздалегідь приготовлені свічі, запалюють їх, і кожна ліпить до свого вінка, а потім ті вінки пускають на воду. І ось у темну купальську ніч, на спокійній поверхні води пливають десятки вінків із золотистими вогниками, віщуючи дівочу долю. А дівчата в цей час ідуть понад річкою і співають:

В гаю зелененькім соловейко щебече,
Соловейко щебече;
Там дівчина мила віночок пустила
З барвіночку, з барвіночку.
Плинь, плинь, віночку, гарний з барвіночку.
За миленьким, за миленьким...

Або:

Ой на Івана, ой на Купала
Красна дівчина зілля копала,
Квіти збирала, вінки плела.
Долі водою їх пускала.
— Плинь, плинь віночку по синій хвилі,
Поплинь віночку, де живе милий!...

В купальську ніч дівчата пускають на воду засвічені вінки.

Складаю нев'янучий вінок у пам'ять моїх дорогих — сестри, бл. п. Анни Гостефсон, яка упокоїлась 16 лютого 1974 року і сина, бл. п. Івана Пухкий, який упокоївся 1967 року — в їх світлу пам'ять засилаю 5.00 дол. на журнал „Промінь".

М. Пухка, Мирнам, Алта.

Мати і діти

З нагоди 80-ти річчя пані Осипи Фарини гості, що були на її святі, цього вечера склали пожертву на українську пресу, яка поділена так: „Український Голос" — 30.00 дол., „Вісник" — 15.00 дол. і журнал „Промінь" — 15.00 дол.

При цій нагоді Ювілятці побажаємо: доброго здоров'я, довгого й щасливого віку. Щасти Боже!

У восьмі роковини смерти мого дорогого мужа, бл. п. Василя, який упокоївся 4 квітня 1966 року, замість китиці весняних квітів складаю 10.00 дол. на прес. фонд журнала „Промінь". Бажаю усім працівникам журнала веселих свят Воскресіння Христового.

Дружина Марта Савчук, Принс Алберт, Саск.

— — — —

У світлу пам'ять мого дорогого батька і дідуся, бл. п. Олександра Пуцентела, який упокоївся 16 березня 1970 р., складаю нев'янучий вінок і засилаю свій скромний дар — 4.00 дол. на журнал „Промінь".

Галина Гуменна, Едмонтон

— — — —

У світлу пам'ять моєї дорогої мами, бл. п. Аделі Савчук, яка відійшла у вічність 17 квітня 1968 року, кладу китицю найкращих квітів і засилаю 10.00 дол. на журнал „Промінь".

Сесілія Хриптул, Реджайна, Саск.

ВІДДІЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

ВЕСНА ПРИЙШЛА В ГОСТІ

(Великодне оповідання)

Великдень був дуже гарний. Ясніла весняна погода. Поля й левади грілися до сонця, а під гаєм пишалися перші весняні квіти.

Івась, Микола, Маруся й Оля були в церкві, щиро помолились й цікаво дивилися як паски, писанки і всячину принесли люди святити. Довкола церкви поставали з кошиками, а священик ішов і святив ті Божі дари. А люди співали радісну пісню: „Христос Воскресе!"

По свяченню пасок побігли додому на обід, на свячене. Але умовилися, що по обіді підуть у гай бо було дуже тепло.

І пішли та наповнили поле й ліс веселими окликами й піснями. А їм вторили пташки, що щебетали на деревах. І голос жайворонка було десь чути вгорі, дуже високо.

— Квіти! Квіти! — закликала Маруся. І всі кинулися рвати весняні квіти. Був там білий ряст, синя бриндушка зелені конопельки та інші. Кожне з дітей мали за хвилину гарну китичку квітів. І тоді вертали в село.

— Що тепер будемо робити — спитав Микола.

— Підемо бавитися до нас— закликала Оля.

— Ні, ходімо під церкву, там дівчата виводять гагілки і красно співають! — сказала Маруся.

— Ні сказав Івась. — Я вже знаю куди ми повинні піти!

— Куди? — закликали всі разом.

— Знаєте, що наш товариш Дмитро Василів хворий. Перестудився і лежить бідний в ліжку. Треба його відвідати!

— Добре кажеш, Івасю, підемо до хворого Дмитрика! — загомоніли діти.

І побігли до хати Дмитрика.

— Христос Воскрес! — привітались всі в один голос увійшовши до хати.

— Воістину воскрес! — відповіла Дмитрикова мати. — Дуже гарно, діточки, що ви не забули за свого товариша.

Дмитрик радісно всміхнувся і вітався з товаришами.

— Як мені весело, що ви прийшли! Я вам дуже вдячний.

— Ось ми тобі принесли, Дмитрику! — сказала Маруся і подала йому свою китичку квітів.

— І ми даємо тобі свої квіти, щоб ти знав, що нині Великдень і гарний весняний день! — сказали інші і положили перед хворим свої квіти.

— Бачиш Дмитрику, що весна прийшла до тебе в гості!— говорила зворушена мати; ставлячи квіти в глечик з водою, щоб не зів'яли. — Бо ті квіти то весна, а ви, діти, також мов весна гожа. Хай вас Бог надгородить за вашу доброту.

Діти побули ще трохи у Дмитрика й раділи, що йому вже полегшало. А потім побажали йому здоров'я й попрощалися. Тепер вони вже побігли під церкву дивитися на гагілки.

„У. Г."

ПИСАНКА

Сходить сонце над полями,
Сяють золотом загони,
Про Христове Воскресення
Великодні грають дзвони.

А в церковці наші діти
, Воскресе Христос!" співають
І дитячими устами
Воскресення величають.

Біля церкви із полудня
Бавляться з товаришами,
Гагілки, танки виводять
І хваляться писанками.

— На моїй прекрасні взори!
— На моїй квітки зацвіли,
Так щебечуть мов пташата,
І дідуся обступили.

А дідусь промовив любо:
— Хай говорить хто що хоче,
Але писанка найкраща, —
То серденько є дитяче!

Хто все горнеться з любов'ю
І до батька і до мами,
В того серце так ясніє,
Наче писанка з квітками.

Хто народ свій щиро любить,
Рідну землю хто кохає
В того серце золотою
Писанкою завжди сяє.

— Хто свою любов покаже
Не словами а ділами,
В того серденько найкраще
Писанка над писанками.

— А яка вона прекрасна,
Хай з нас кожний поміркує:
Чудні квіти на Великдень
Сам Христос на ній малює.

Ю. Ігорків.

З нагоди світлого празника ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО вітаємо нашим традиційним привітом

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

всіх членкинь Союзу Українок Канади по відділах їх родини, всіх українців в Україні, в Канаді та в інших країнах вільного світу та бажаємо радісних, веселих та щасливих свят!

Управа і членкині відділу

ім. Ганни Барвінок в Ошаві, Онт.

Відділ ім. Лесі Українки при Катедрі Преєв. Тройці у Вінніпеґу

вітає

Великоднім привітом Центральну Управу Союзу Українок Канади, всі відділи Союзу, членство у них та їх родини і ввесь Український нарід в Україні й у вільному світі традиційним

Христос Воскрес!

Соня Бейзик — голова.
Слава Карпяк, секретарка.

НА ВЕЛИКДЕНЬ ЗАМІСТЬ КВІТІВ

У днях ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО згадуємо всіх наших покійних членкинь відділу ім. Лесі Українки у Давфині і замість квітів складаємо у їх світлу пам'ять $10.00 на журнал „Промінь".

Згадуємо Вас, дорогі членкині в це рокове велике свято і Ваша приналежність до організації залишається на все у наших серцях.

ЗА ВІДДІЛ:

Оля Кізь — голова **Марія Білоус,** секр.

У світлу пам'ять моєї дорогої приятельки, бл. п. Марії Сліпченко, замість квітів на її могилу складаю 10.00 дол. на журнал „Промінь".

Анна Стасів, Тандер Бей, Онт.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

З радісним привітом Великодня — ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСІННЯ, вітають Всечесне Духовенство Провід і всіх членів Союзу Українців Самостійників й весь український нарід який в цей час святкує це величне свято з надією що так, як Христос воскрес і поконав темряву й зло, так наш нарід переможе ворогів своїх і „гляне як хазяїн домовитий, по своїй хаті і по своїм полі".

членки

СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ,

відділ Доньки України, Монтреал.

У СВІТЛИЙ ДЕНЬ ХРИСТОВОГО ВОСКРЕСІННЯ

Провінційна Екзекутива Союзу Українок Канади на Алберту

ШЛЕ НАЙЩИРІШІ ПОБАЖАННЯ

всім управам і членам складових організацій СУС. Зокрема, вітаємо Великоднім привітом Центральну управу Союзу Українок, редакцію й читачів „Променя", членок усіх відділів і загально все українське суспільство!

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Надія Боднар, голова **Марія Самоїл,** кор. секрет.

ВІДДІЛ СОЮЗУ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

в Бюкенан, Саск.

З нагоди ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО

складає найщиріші желання редакції „Промінь", центральній управі С. У. К., і всім членкам по всіх відділах.

І. Скорець — голова,
С. Денесик — касирка,
Ю. Талпаш — кор. секр.

ГРОМАДСЬКА і РОДИННА ХРОНІКА

ЧЛЕНСЬКИЙ ЧАЙ
Давфин, Ман.

Заходами відділу ім. Лесі Українки, в неділю, 3 лютого 1974 р., відбувся Членський чай в Українській Прав. Авдиторії. На цім святі ми рішили привітати нових членкинь, що вписалися до нашого відділу на протязі останніх двох років.

Цілою програмою керувала голова відділу Оля Кізь. На самім початку вона теплими словами привітала нововписаних, а також всіх присутніх членкинь і гостей. Дальше дала коротке пояснення відносно обов'язків членкинь. Голова сказала, що кожна членкиня в організації є цінна та що повинна почуватися потрібною для спільної праці у відділі, стреміти до спільних завдань і цілей Союзу Українок Канади. Бо лише спільними силами можна виконати багато добра для організації, Церкви та взагалі для збереження культури, а найголовніше рідної мови.

Не всім новим членкиням була можливість бути присутніми, але ті, що були, то кожну з них з осібна представила пані Анна Чайковська. Всіх нових членкинь вписалося девять. Декотрі з них належали до відділів СУК поки замешкали в Давфині, інші належали до жіночих товариств при церквах. Слідуючі пані вписалися: Анастасія Возьна, Олена Михайлюк, Юстина Симчич, Емілія Шевчук, Ксеня Бураковська, Анна Корчак, Евгенія Гаврилюк, Оленка Лозовчук і Кароліна Дуткевич.

Пані Анна Швець відчитала точки зі статута, також питання і відповіді про СУК з довідника. Опісля була оживлена дискусія на організаційну тему.

З великим вдоволенням і піднесенням на дусі відспівано кілька народніх пісень і гимн Союзу Українок Канади при акомпаньяменті Оленки Лозовчук.

Була подана смачна перекуска, якою займалася членкиня програмового комітету Юлія Бучій при помочі інших. Щиро вітаємо вас, нові членкині в Союзі Українок Канади

Марія Білоус, кореспондентка

ПЕРЕДРІЗДВЯНИЙ ВЕЧЕРОК

На протязі кількох років наш відділ ім. Лесі Українки в Давфині влаштовує передріздвяні вечерки з різноманітною програмою пов'язаною з

На знимці зліва доправа слідуючі: Текля Шевчук, Марія Лігал, Анна Ґашина, Марія Білоус і Анна Клапоущак.

надходячим Різдвом Христовим. Цього року відбувся такий вечерок 3 січня 1974 р. в Українській Православній Авдиторії.

Ціла програма була присвячена на те, щоб розказати про традиції і звичаї різдвяних свят, які так гарно зберегли ті, які приїхали з України вже дорослими, для тих, що народилися в Канаді, а також для тих, що приїхали маленькими дітьми.

У відсутності голови відділу Олі Кізь, програмою зайнялися членкині програмового комітету, Марія Білоус і Юлія Бучій.

Пані Анна Клапоущак прибрала посвяточному стіл, на якім були три колачі, кутя, дідух, сіно й інша пожива. Марія Білоус привітала присутніх, яких зійшлося поважне число. Опісля покликала Анну Клапоущак, щоб проказала молитву та розказала про святкування різдвяних свят з тієї місцевости, відки вона приїхала до Канади. Цікаво було послухати про її спомини з міста Скали, р-н Борщів.

Дальше такі наступні пані були покликані: Текля Шевчук з села Кривиця і Анна Ґашина з села Терев'ятин, Львівської области, Марія Лігал з Буковини, села Рудковців. Марія Білоус з міста Ягольниці, Тернопільської области.

Всі вище згадані цікаво (навіть у подробицях) ділилися спомина ми ще з дитячих часів, різними, дещо відмінними звичаями. Присутні з великою увагою вислухали. Опісля виявилося, що було вдоволення, бо ставили різні питання, на які доповідачки радо відповідали.

Розповіді про Різдво Христове, Новий Рік і Йордан були переплітані співом колядок при акомпаньяменті на піяно Оленки Лозовчук. На переміну було також кілька нагород. Вкінці Анна Клапоущак всім гарно повіншувала, а парох о. Е. Стефанюк зняв кілька знимок.

Після програми всі засіли до святочно прибраних столів на перекуску. При перекусці присутні в гарному настрою дальше обмінювалися різними споминами. Всі з вдоволенням розійшлися домів з постановою продовжувати наші цінні традиції і звичаї, які нам передали батьки і матері, щоб передавати їх нашим дітям і внукам.

Марія Білоус, кореспондентка

ПРИЗНАННЯ

В нашім жіночім т-ві, відділі Союзу Українок ім. Лесі Українки, в Радвей, Алберта, так само як і по інших відділах є заслужені членкині, скромні, які ніколи не вимагають для себе ні уваги, ні признання. Одною з таких членкинь є в нас пані Анна Боєчко, яка довгі роки щиро працює у відділі

Союзу Українок, є головою та не менше присвячує праці при нашій церкві.

Надходить час річних зборів відділу і наша голова, пані А. Боєчко не могла прибути до Народного Дому з уваги на те, що вона по довшій недузі щойно повернулась зі шпиталю. Порадившись між собою, замість відбувати збори в місті, ми всі рішили відвідати нашу голову в її домі і там відбути наші річні збори.

І так відбули ми річні збори в домі пані Боєчко, а по зборах вручили нашій голові вазонок гарних квітів та побажали їй швидкого виздоровлення. Потім була подана перекуска, при якій вив'язалась щира і сердечна гутірка. Вечір пройшов в дуже милій атмосфері.

Пані Анна Боєчко була мило зворушена нашою увагою, подякувала членкиням за таку милу несподіванку і з цієї нагоди дала дар 10.00 дол. на прес. фонд журнала „Промінь".

Марія Чорна, секр.

ЧЛЕНСЬКИЙ ВЕЧІР
Гамільтон, Онт.

Відділ ім. Лесі Українки в Гамільтоні кожного року перед Різдвом проводить освітній членський вечір, з якого дохід призначує на пресовий фонд журнала „Промінь". Такий вечір відбувся в нас 13 грудня 1973 року в залі Собору Св. Володимира в присутності членкинь і гостей.

Вечір відкрила голова відділу пані Є. Гребенюк. Привітавши членкинь і гостей, попросила о. прот. В. Федака провести молитву. Слідувала спільна членська вечеря, а по вечері пані Гребенюк передала проведення програми голові культурно-освітнього комітету пані Анні Токарик.

У своїм слові пані Токарик, привітавши присутніх, пригадала, що у нас увійшло в традицію мати бодай раз в рік наш членський вечір, де при спільній вечері, як одна родина в громаді ми могли поділитися іншими як ділові справи, думками, а саме про наші Різдвяні традиції, щоб ми їх не забували, щоб могли передавати їх нашим дітям, а разом з тим вшануємо наш журнал „Промінь", склавши йому дар — „коляду".

І вечір справді був цікавий. Членкині ділились своїм знанням про Різдвяні традиції, переказуючи про звичаї в їх селі і в їх домах. На прохання пані А. Токарик пані В. Логин прочитала нарис „При Свят-Вечірніх спалахах" Івана Боднарчука, що було поміщене у журналі „Промінь", що було відповідним до настрою і цілої програми.

Потім голова громади Св. Володимира п. М. Клим подякував за гостину, а членкиням і управі за співпрацю у громаді.

Слідувало слово настоятеля прот. о. В. Федака, який склав подяку членкиням відділу за щиру працю при церкві, бо Церква як така в житті наших звичаїв і традицій є найважніша, і що на основі її законів ці традиції наш нарід творив століттями. Ці звичаї, що про них сьогодні говорили жінки, дуже важливі і що вони сьогодні є нашою славою і силою. Того вечора Молодший відділ СУМК улаштував виставку і випродаж своїх ручних робіт.

На прохання пані Токарик референтка пані А. Белов провела збірку на журнал „Промінь", яка принесла 72.50 дол. Вечерок закінчено обміном святочних подарунків та співом колядок.

Анна Белов, реф. журнала

Бл. п. МАРІЯ ЧОРНОУС

З суботи на неділю, 17 листопада 1973 року, у шпиталі в Вінніпегу, прийнявши Св. Тайни, упокоїлась в Бозі громадянка — членкиня Соборної громади, дружина, мати і бабуня, бл. п. Марія Чорноус. Відійшла вона на 68-ім році свого трудолюбивого життя, окружена дбайливою опікою чоловіка і дітей, які з болем у серці прийняли від лікарів сумну вістку про неминучість хворої і не залишали її до останніх годин її життя.

Марія Чорноус народилась 1905 року в родині Анни і Дмитра Онищуків, по матері Ярославська, в селі Солоне, повіт Заліщики, Західня Україна. Одружена за Данилом Чорноусом з того ж самого села в 1922 році, який пройшов Україну як вояк — спочатку австрійської армії, а опісля української армії та який був учасником визвольних змагань в часах відродження державности України.

Життя в Західній Україні під польською окупацією, особливо для тих, що з крісом в руках боролись за свободу свого народу, не було спокійним і тому по чотирьох роках свого подружнього життя Данило Чорноус 1926 року виїхав до Канади. По двох роках на зарібкових роботах зумів забрати до Канади свою дружину з маленьким трьохлітнім сином Васильком. Подружжя замешкало у Вінніпегу. І тут початкові роки життя в Канаді були для Марії Чорноус досить тверді, бо ж це був час, коли то в Канаді починались роки пам'ятної депресії, які тривали майже десять років — до другої світової війни. За той час народилось Чорноусам ще троє дітей: дочка Оля, син Ярослав та і друга дочка Галя.

Спочатку важко було Марії привикати до життя в Канаді, тужила за рідним краєм, а коли прийшли діти, примирилася і всеціло віддалась своїй родині. Обидвоє Чорноуси, від самих початків свого прибуття до Канади цікавились громадськими, особливо церковними справами, вступили в члени Соборної громади Св. Покрови у Вінніпегу. І тут Марія Чорноус радо допомагала у громадській роботі в жіночім товаристві, сестрицтві. Тут при церкві виростали і виховувались її діти.

1944 року родину Чорноусів навістило велике горе: у літунській службі десь на терені Европи загинув у другій світовій війні їх найстарший син Василь, немаючи повних 21 років життя. До війська вступив добровольцем, маючи всього 17 літ. Важко переживала мати смерть свого первенця, якого ніколи не могла забути.

Марія Чорноус відзначалась особливою лагідною вдачею, назовні завжди спокійна, зрівноважена і надзвичайно скромна. Вона всюди була першою, де лише було потрібно її помочі — в громаді, в сусідстві, серед своїх приятелів, одначе за справою і правдою вміла рішучо постояти, коли заходила потреба. Згодом, подруживши дітей, вона всю любов переливала на онуків. Одним з її гарячих бажань було, щоб її онуки так само як і діти знали рідну мову і ніколи не цурались свого народу. Вона уміла своєю скромною поведінкою з'єднувати собі прихильність і приязнь людей. В громаді її поважали і радо

слухали її порад.

Всі троє дітей Чорноусів осягнули вищу освіту — дочка Оля заміжна за проф. Вроблем, живе тепер у Каліфорнії, покінчила Домашню Економіку в Манітобському університеті; син Ярослав закінчив правничий факультет на Манітобському університеті і наймолодша Галя закінчила з відзначенням курс медичної сестри (норси), заміжня за інж. А. Когуським. Коли діти осягали добрі успіхи в науці, коли одержували свої дипломи, це були найбільш радісні хвилини в житті Марії Чорноус, як матері. Всіма можливими способами вона допомагала дітям, бо це також було одно з її гарячих бажань бачити дітей своїх освіченими і забезпеченими в житті.

Вечером 19 листопада в похороннім заведенні Завідовського при участі родини і великого числа громадян відслужено Панахиду, а наступного дня 20 листопада було похоронна Служба Божа в Соборі Св. Покрови. Чину похорону виконував о. прот. Сергій Кіцюк, парох Соборної громади, який виголосив глибоке своїм змістом прощальне слово, в якім окреслив найкращі християнські прикмети покійної Марії, вказав на неминаючі вартості її як людини, дружини, матері і громадянки та висловив родині і друзям глибоке співчуття. Родина і приятелі відпровадили бл. п. Марію Чорноус на православний цвинтар Глед Іден, де спочила вона по трудних днях свого трудолюбивого життя.

Залишила Марія Чорноус у глибокім смутку свого мужа Данила Чорноуса, дочку Олю Вробель з родиною в Каліфорнії, сина Ярослава з родиною у Вінніпегу і дочку Галю Когуську з родиною у Вінніпегу, 9 онуків і багато приятелів.

Вічна Їй Пам'ять!

НК.

Подяка

З приводу сумної у нашій родині події, огорнені жалем по втраті нашої дорогої дружини, матері, бабуні, бл. п. Марії Чорноус, складаємо щиру подяку всім тим, які в будь-який спосіб виявили свою поміч у похоронах, які несли слово розради в сумних днях нашої родини, всім тим, які віддавали останню прислугу покійній в похоронних відправах, зокрема складаємо подяку нашому парохові о. прот. С. Кіцюкові, тіноносцям, жіночому товариству за перекуску — всім висловлюємо щиру подяку.

Вшановуючи світлу пам'ять Покійної Марії, складаємо тут „нев'янучий вінок": 10.00 дол. на „Український Голос" і 10.00 дол. на „Промінь".

Данило Чорноус і родина

Річні звіти відділів

РІДЖАЙНА
Відділ Доньки України

Річні і місячні збори відділу відбулися 6 листопада 1973 року, о годині 5-ій вечером в Українськім Народнім Домі „Просвіта". Присутніх членкинь було 16. Заст. голови пані Ґ. Кушнір відкрила збори і попросила о. Рибалку провести молитву. По закінченню місячних слідували річні збори. Предсідницею була пані М. Корпан, а добр. Рибалка секретарювала. Вписаних членкинь на 1973 рік було 45. В році відбулося 10 місячних зборів і 3 засідань. Звіти діяльности здавали членкині заряду та комітети.

Діяльність — впродовж року відбулися такі імпрези: Йорданська Свята Вечеря, роковини Шевченка, Спільне свячене, День матері, храм, два обіди — один на відході добр. Мороз, а другий на прийняття добр. Рибалки та їх родини, Свято книжки, Великодний та Різдвяний чаї з продажем печива, виставка, продаж та демонстрація писання писанок, виставка ручних українських робіт та народніх строїв, обслужили прийняттями 8 весіль, 9 бенкетів, 5 ТУС вечерів, 2 похоронних обідів. Відділ бере участь у Жіночій Раді, членкині брали участь в збірковій кампанії на недугу рака, відвідували хворих. Давали матеріяльну піддержку на: місцеву церкву, Народний Дім, Недільну Школу, пачки дітям громади на Св. Миколая, Інститут П. Могили, літню оселю Кристал Лейк, Музейну Фундацію, РУШ, поміч у надбанні Української Енциклопедії Альфа Омега при університеті, частинно оплатили делеґата на Світовий Конґрес до Торонта, „Промінь", вислано дві делеґатки на всеканадійський з'їзд СУС до Вінніпеґу, одну делеґатку на з'їзд пров. у Саскатуні, сповнили свій бюджет до централі Союзу Українок Канади.

Фінансовий звіт: перенесено з минулого (1972) року 1,255.75 дол., приходи за рік 1973 — 8,572.49 дол. розходи за рік 1973 — 7,938.92 дол., чистого — 633.37 дол., в касі і на руках при кінці року — 1,889.32 дол., яку то суму перебрав новий заряд на діяльність на початок нового року.

До заряду увійшли слідуючі: голова — Ґ. Кушнір, заст. голови — Ґ. Мельничук, рекордова секр. — добр. С. Рибалка, корес. секр. — А. Ваврух, касирка — Є. Лисейко, сладові комітети: освіти — А. Мудра, М. Корпан і С. Крептул. „Промінь" — Н. Зенчишин, Ю. Онишко. Мистецтва — Ґ. Кушнір — до помочі А. Ваврух і М. Гордійчук. Жіночої Ради — Є. Фікула, В. Гюбек, М. Шевчук. Архівістка — О. Масиник. Проєкту — Ю. Шипиляк, Є. Пилипів, К. Чемерис. КУК — М. Юзик, М. Корпан, А. Мудра. Недільна Школа — С. Пахолик, М. Думанська, А. Великоголова. Телефону — А. Супинюк, О. Масиник. Добродійний — С. Зупков, Е. Шішковська, А. Лузецька. Координаційного комітету — Е. Пилипів, С. Пахолик. Господинь, кухарства — О. Патрилюк, Ґ. Кушнір, М. Ґреґорі. Контрольна комісія — Ю. Шипиляк, І. Клапущак, О. Патрилюк.

А. Ваврух, кор. секр.

КРИДОР — БЛЕЙН ЛЕЙК
Відділ ім. Христі Кононенко

Річні збори відділу відбулися 20 листопада 1973 р. в домі п-ва Михайла і Марії Цьона. Збори відкрила голова Катерина Парчевська молитвою і привітала членкинь щирим признанням за їхню співпрацю і довір'я. Предсідницею зборів була К. Парчевська, а секр. Анна Гунчак.

У 1973 році відбуто 8 місячних зборів і 6 засідань заряду. Наш відділ улаштував такі підприємства: приготовляв похоронні і поминальні обіди, храмовий обід, прощальні вечерки — привітав одного нового члена, членкині писали писанки і вишивали для Інституту П. Могили.

Для придбання фондів членкині мали випродаж різдвяного печива, ручних робіт і чай. Великодного печива, писанок, чай, пирогів і голубців.

Як і кожного року, ходили членкині колядувати на церкву. Членкині беруть безперервну участь своїми виступами у мистецьких програмах і матеріяльною допомогою у всіх проявах громадського життя у Блейн Лейку.

Ми сповнили бюджет до централі

Союзу в сумі 64.00 дол. Жертвували 175.00 дол. на Інститут Петра Могили, 525.00 дол. на церкву, 47.00 дол. на Народний Дім, 20.00 дол. з'їздовий фонд СУС і 15.00 дол. на журнал „Промінь".

З року 1972 осталось у касі 1,648.59 дол., прихід у 1973 році — 1,301.79 дол., розхід у 1973 році — 1,038.76 дол.,в касі осталось — 1,911.62 дол.

Перевибрано той самий заряд на 1974 рік: голова — Катерина Парчевська, заст. голови — Марія Цьона, секретарка — Анна Гунчак, касирка — Анна Боднарчук. Реф. „Променя" — Марія Цьона, реф. добродійної праці — Оля Юрковська, доглядачка хворих — Ґеня Грицюк. Контрольна комісія — Маланя Човганюк і Ґеня Грицюк. Сестриці — Анна Ференс, Анна Солодюк, Маланя Човганюк і Ґеня Грицюк.

Анна Гунчак, секр.

ҐИЛБЕРТ ПЛЕЙНС, МАН.
Відділ ім. Лесі Українки

Річні збори нашого відділу відбулисж 3 грудня 1973 року в Українському Народнім Домі. Збори відкрила голова пані Анна Мимко молитвою. Звіти з цілорічної діяльности відділу та минулих річних зборів здавали секретарка і касирка. Предсідницею зборів була Анна Кушманюк, а секретаркою Катерина Дикун.

Впродовж цілого минулого року відбулося в нас 9 місячних зборів, одні річні збори і одно засідання. З початком діяльности наш відділ виповнив свій бюджет до централі Союзу Українок Канади, дали датку до пров. екзекутиви і передплатили журнал „Промінь". Видали 20.00 дол. на квіти для померлих членів церковної громади.

Членкині приготовили і видали дві вечері для організації Кооператива і одну для Легіону. Продавали перекуску на одній ліцитації, приготовили й видали обід на храмове свято. В нас відбувалась місійна Вечірня, в якій брали участь трьох священиків. Жіноче т-во приготовило перекуску, видали перекуску по двох похоронах. Після Панахиди за всіх померлих членів, яку відслужив о. М. Дерев'янка, членкині подали перекуску в Народнім Домі. Для хворих членів нашої громади наш відділ посилає овочі і картки побажання. Відділ вислав делеґатку на окружний з'їзд в Етелберт — пані Анну Кушманюк. Під час Різдвяних свят членкині відділу спільно з членами церковної громади ходили колядувати на церкву. Членкині відділу належать до церковного хору, яким управляє диригентка пані Ліна Котак, членкиня нашого відділу.

Управа відділу на 1974 рік: голова — Югаська Бурденюк, уступивша голова — Анна Мимко, заступниця голови — Анна Кушманюк, секретарка — Ірина Талпаш, касирка — Ліна Котак. Контрольна комісія — Ліна Росоловська, Єлисавета Регірчук. Господині — Югаська Бурденюк, Ольга Зурковська, Анна Кушманюк. Сестриці до церкви — Анастасія Гаврилишин, Юлія Ярема і Анна Сидор.

Марія Савчук, секр.

РЕДФІЛД — РІШАРД, САСК.
Відділ ім. Лесі Українки

Членкині відділу ім. Лесі Українки — Редфілд — Рішард, відбули свої річні збори 9 грудня 1973 року. Голова пані А. Дмитрук відкрила збори молитвою. Предсідницею була Оля Никифорук, а секретарювала Марія Котик, яка також прочитала протокол з минулого року.

Слідували звіти від господинь, сестриць, добродійної референтури та освітно-культурної референтки.

Касирка — Олена Плюта здала фінансовий звіт. З року 1972 осталось в касі 685.84 дол., прихід на 1973 року — 1,194.37 дол., розхід — 737.65 дол., в касі лишилося 1,142.06 дол.

По звітах голова склала подяку членкиням за поміч, працю і добру кооперацію впродовж цілого року. Відділ відбув 6 звичайних зборів і пару засідань. Влаштували різдвяний вечірок з висвітленням фільми про Український Святий Вечір. Відбули дві забави з вечерою і танцем та влаштували храмовий обід. Мали випродаж Великодного печива та писанок.

Наші членкині опікуються сумківцями і дають їм поміч та заохоту. Цього року ми спільно з сусідним відділом з Витків видали обід та перекуски під час Сумківського з'їзду округи „Верховина". Наші членкині при проводі освітно-культурної референтки — Олі Никифорук провадять Рідну школу з дітьми — та щороку вручають грошову стипендію для льокальних студентів, що беруть українську мову від 9 до 12 кляси.

Членкині доглядають чистоти в церкві та в повній кооперації працюють з церковним зарядом та піддержують Народний Дім. Вже через пару років їдемо разом з дітьми і чоловіками колядувати. В нас лишилася дуже мала горстка (14 родин), які підтримують всенародню працю — чим рік все менше українських родин живуть по околицях і ми дуже вдячні за поміч і піддержку від сусідних околиць та окремих одиниць.

Через минулих кілька років ми мали практику, що нам краще йде праця, коли по черзі номінуємо заряд на дворічну каденцію і цей рік знова лишається той самий заряд як 1973 року — себто: голова — Анна Дмитрук, заст. голови — С. Никифорук і В. Никифорук, касирка — Олена Плюта, секр. — Марія Котик.

Олеся Ковальська, кор. секр.

РАДВЕЙ, АЛБЕРТА
Відділ ім. Лесі Українки

Річні збори відділу в Радвей відбулися в домі голови пані Анни Боєчко 25 грудня 1973 року. Збори відкрила голова Анна Боєчко молитвою. Предсідницею зборів була пані Снайчук, а секретаркою Марія Чорна. Звіти з діяльности відділу здавали членкині заряду.

Впродовж року відбулось 9 місячних зборів, троє засідань з церковним зарядом. Членкині відділу спільно з управою церковної громади причинились фінансами до помалювання церкви. Відділ вислав делеґатку на з'їзд до Едмонтону, брали участь у веснянім чаї, висилали картки побажання хворим, приготовили один похоронний обід., два спільних обіди для церковної громади, чотири перекуски і одну пирогову (вареникову) вечерю.

Звіт касирки — з 1972 року осталось у касі — 977.07 дол., приходи в 1973 році — 371.34 дол., розходи — 222.93 дол., в касі осталось — 1,125.4 дол.

Заряд відділу на 1974 рік: голова — Гафія Літвін, уступивша голова і заступниця — Анна Боєчко, секретарка — Марія Чорна, касирка — Єлена Онищук. Контрольна комісія — Єлена Шикора, Наталка Савчук, Вероня Чорна. Кухонний комітет — Наталка Полічук, Вероня Чорна, Марія Кіріяк. Відвідування хворих — Марія Снайчук і Розалія Чорна. Сестриці церковні — пані Румар, Анна Боєчко, пані Базан, Єлена Шикора і Наталка Савчук.

Марія Чорна, секр.

ВАСЕТНА, АЛБЕРТА
Відділ ім. О. Басарабової

Річні збори відділу відбулися у вівторок, 13 листопада 1973 року, в домі пані К. Зіник. Збори відкрила голова пані Є. Лехкодух молитвою. Хвилиною мовчанки вшановано померлих членкинь. Звіт діяльности відділу за рік перечитала А. Зіник.

Впродовж року відбулось у нас 10 місячних зборів, на яких ми відчитали 6 обіжників. Діяльність відділу: Членкині приготовили два чаї з випродажем печива — один Різдвяний, а другий Великодний.

Відбулось у нас свято - роковини Тараса Шевченка. Ми вшановували наших членкинь з нагоди їх уродин, приготовили Свято Подяки з перекускою. Під час Великодного чаю ми провели збірку на Червоний Хрест, склали пожертву на стипендійний фонд та організаційний фонд Союзу Українок Канади, вислали дар на журнал „Промінь", а церковна громада вислала 50.00 дол. на літню оселю „Київ", дали ми 20.00 дол. до місцевого складу і 6.00 дол. на річну передплату „Промінь" для відділу. Наші членкині брали участь у нарадах в Торгилд під час відвідин там провінційної екзекутиви Союзу Українок з Едмонтону. Наші членкині ходили колядувати до дому старших громадян і притулку опіки. Відділ вислав делеґатку на з'їзд до Едмонтону.

Товариство заплатило 578.00 дол. за викінчення церковної залі. Добродійний комітет відвідав хворих і засилав побажання скорого виздоровлення.

Фінансовий звіт — з року 1972 осталось 1,669.40 дол., приходи 1973 — 608.14 дол., розходи — 968.81 дол., в касі осталось — 1,308.73 дол.

Управа відділу на 1974 рік: голова — Є. Лехкодух, заст. голови — Т. Денисюк, секретарка — А. Зіник, касирка — М. Криса, заст. секр. — К. Зіник. Добродійний комітет — М. Рогожа, М. Харук. Контрольна комісія — Л. Старчук, П. Барней і М. Дегодь. Референтка архіву — К. Зіник.

Анна Зіник, секр.

ГЕФФОРД, САСК.
Відділ ім. О. Басарабової

Річні збори відділу відбулися 4 листопада 1973 року в церковній залі. Збори відкрила голова пані Оля Смитанюк, яка була предсідницею зборів. Секретаркою зборів була Стефанія Гавриш. Хвилиною мовчанки вшановано пам'ять померлих членкинь. Потім слідували звіти членів управи і комітетів.

Впродовж року відбулось 8 місячних зборів та одно засідання. Членкині відділу приготовляли і видавали похоронні і поминальні обіди та перекуски. Наш відділ опікується недільною школою. Того року членкині знову приготовили подарунки дітям на день Святого Миколая. Учителями недільної школи є: Олеся Михайлюк, Савеля Горох і Роман Ткачук.

Під час Різдвяних свят членкині їздили колядувати і також приготовили Йорданську Святу Вечерю, а по вечері членкині щедрували. Мали відзначення почесних членкинь. Влаштували вечерю на Пущення, Весняний чай і продаж Великоднього печива та писанок, також мали спільне свячене. Членкині приготовили обід на храмове свято і візитацію Преосв. Владики Бориса. Разом з церковною громадою приготовили вечерю на осінній базар.

Відділ висилав делеґаток на всеканадійський з'їзд у Вінніпеґу. Відділ передплачує журнал „Промінь" і „Український Голос" до шпиталю. Добродійний комітет відвідував хворих у шпиталі та висилав картки з побажанням хворим. На Великдень вручили пацієнтам у шпиталі кошички з свяченим. Цього року знову членкині займалися збіркою на інституцію сліпих. Наш відділ начислює 38 членкинь, з того 32 наших членкинь передплачують журнал „Промінь".

Впродовж року відділ склав пожертви на такі цілі: місцеву церкву — 800.00 дол., на оселю „Зелений Гай" — 14.00 дол., на Народний Дім — 20.00 дол., недільну школу — 75.00 дол., журнал „Промінь" — 100.00 дол., Музейну Фундацію у Саскатуні — 250.00 дол., Організаційний фонд СУК — 30.00 дол., на культурно-освітний проєкт — 100.00 дол., на Музейний фестиваль — 25.00 дол., Дім старших горожан — 46.00 дол.

З року 1972 в касі — 347.20 дол., прихід на 1973 — 3,234.00 дол., розходи в 1973 — 2,930.99 дол., у касі осталось — 650.21 дол.

Заряд відділу на 1974 рік: голова — Оля Смитанюк, уст. голова — Параска Барабаш, заст. голови 1-ша Михайлина Симчич, 2-га Савеля Гарах, секретарка — Стефанія Гавриш, заст. секр. — Анна С. Яківчук, касирка — Ліда Ланська. Контрольна комісія — Параска Барабаш, Савеля Гарах, Олеся Михайлюк. Референтка журнала „Промінь" — Анна Ткачук. Добродійний комітет — Катерина Семко, Марія Возьна. Господині — Настя Гарбуз, Марія Карплюк, Єлисавета Никифорук, Катерина Іванишин, Анеля Вережак.

С. Гавриш, секр.

СТІНЕН, САСК.
Відділ Княгині Ольги

Річні збори відділу відбулися в четвер, 20 грудня 1973 р. Предсідницею зборів була Марія Вігнан, а секретаркою Єлисавета Цуркан. Звіт з минувших річних зборів читала пані Є. Цуркан. Фінансовий звіт за 1973 рік подала Анна Ковальчук. Звіти комітетів були подані слідуючими: Контрольної комісії — Марія В. Козменюк, господинь — Адонія Козменюк, комітет купования — Анастасія Анака, комітет добродійний — Марія В. Козменюк, діяльність відділу — секр. Марія Н. Козменюк. Голова Марія Корковська подякувала членкиням за щиру і згідну співпрацю в товаристві.

Минулого року відділ виконував таку працю: зайнявся одним похороном, трьома поминальними перекусками, відбули храмове свято, улаштували День Подяки, ходили з колядою разом з громадянами і дітьми, відбули 10 місячних зборів і 1 річні збори та виконували інші потрібні обов'язки для церковної громади. Заряд відділу на 1974 рік: голова — Марія Корковська, заст. голови — Адонія Козменюк, секретарка — Марія Н. Козменюк, заст. секр. — Ґеня Гайдамаха, касирка — Анна Ковальчук. Кон. ком. — М. В. Козменюк, А. Корпан, М. Вігнан. Господині — П. Ґурська, А. Цуркан, А. Козменюк, В. Королюк, Н. Боднарик. Ком. купування — А. Анака, О. Лозинська, А. Цуркан, Н. Боднарик. Сестриці — Анна Дорошук, Кзанка Ґоргіца. Ком. хворих — М. В. Козменюк, Анелька Цуркан .Реф. „Променя" — Єлисавета Цуркан. Реф. доброд. праці — М. В. Козменюк. Господині Церкви — М. В. Козменюк, М. Корковська, А. Парасюк. Учительки Української Школи — Василина Стиренко, Анелька Королюк.

Фінансовий звіт: осталося з 1972 р. — 461.56 дол., приходи у 1973 р. — 389.56 дол., розходи — 417.19 дол., в касі осталось разом 433.93 дол.

Складаємо побажання для усіх тих, що займаються працею для Церкви і українського народу.

М. Н. Козменюк, секр.

ҐЛЕСЛИН, САСК.
Відділ ім. О. Басарабової

Річні збори відділу в Ґлеслин відбулися 2 грудня 1973 року. Збори відкрила голова Анастасія Гаврилів молитвою. Присутніх було 10 членкинь.

Впродовж ділового року відбулось 10 місячних зборів і одні надзвичайні. Наш відділ влаштував спільну Святу Вечерю, храмове свято місцевої церкви, приготовили членкині дві весільні вечері, День Подяки, дві похоронні перекуски. Наш відділ працює при місцевій церкві св. Петра і Павла. Членкині вишивають речі до музею. Ми виповнили вже наш бюджет до централі Союзу Українок Канади.

Наш відділ, по змозі, складав пожертви на народні справи. Фінансовий звіт — зроку 1972 осталось в касі 1,636.29 дол., приходи 1973 року — 1,399.36 дол., розходи — 1,089.28 дол., осталось у касі — 1,946.37 дол.

Управа відділу на 1974 рік: голова — Анна Буй, уступивша голова — Анастасія Гаврилів, секретарка — Катерина Данилів, касирка — Єва Дмитришин. Контрольна комісія — Рузя Бойко, Гилда Зуб'як, Марія Гарасим. Господині — Фрося Левчук і Анна Морозовська. Господар — Єва Дмитришин, бібліотекарка — Роберта Дмитришин. Шпитальний комітет — Єва Дмитришин і Марія Гарасим. Станиця священика — Марія Гаврилів.

Катерина Гаврилів, секр.

МЕЛФОРТ, САСК.
Відділ ім. Лесі Українки

Річні збори відділу відбулися 2-го грудня 1973 р. в церковній залі. Предсідницею зборів була пані Анна Копачівська, секретаркою — пані Василина Кивирага. Протокол з минулорічних зборів прочитала рекордова секретарка Василина Кивириба. Касирка пані К. Фідик. Звіти з річної діяльности відділу здавали членкині заряду і референтки комітетів.

Впродовж року відбулося 9 місячних зборів і річні збори. Членкині приготовили і обслужили, по Службі Божій обід на спільне свячене, обід на посвячення церкви, одно велике печиво, один прощальний вечір, один 50-літній ювілей для п-ва Фідик, 2 уродинних вечерки, одна перекуска на День Подяки, дві перекуски похоронні, 23 бінго і одне Різдвяне бінго у Старечім Домі. Відділ сповнив свій бюджет до Союзу Українок Канади. Членкині ходили колядувати. Комітет відвідував своїх хворих членкинь і парафіян. На зборах читали обіжники з Союзу, спровадили крісла до Народного Дому і церкви.

У своїм слові голова відділу пані Марія Ґрипюк висловила подяку зарядові, комітетам і всім членкиням за їх участь і що так гарно і згідливо працювали в 1973 році.

1973 року припало посвячення нашої церкви у Мелфорті, що відбулося у місяці червні. Погода була файна і людей було багато. Посвячували церкву Владика Борис і парох о. Лакуста з Вакав, священик о. А. Тетеренко і два диякони з Саскатуну — о. Стінка і о. Пігач. І також мали вечерю на пущеня і забаву.

Фінансовий звіт: з 1972 року лишилося в касі 1,009.52 дол., прибутки в 1973 році — 3,465.40 дол., видатки — 2,241.66 дол., лишилося в касі — 2,233.29 дол.

Управа відділу на 1974 рік: Марія Ґрипюк — голова, Євдокія Кобилянська — заступниця голови, кореспі рекордова секретарка — Василина Кивириба, касирка — Катерина Фідик. Контрольна комісія — Надія Щирбій і Стефка Гандзюк. Господині — Анна Копачівська, Марія Романюк, Марія Шпак і Марія Ткачук. Церковні сестриці — А. Шмир, Анна Копачівська, Анна Панчишин і Фрозина Король.

Василина Кивириба, секр.

ПРИНЦ АЛБЕРТ, САСК.
Відділ ім. Кн. Ольги

Річні збори відділу відбулися 18 листопада 1973 р. в залі під церквою Св. Тройці. Збори відкрила А. Марусяк. Молитву перед зборами провів о. Олесюк. Предсідницею зборів була А. Марковська, а Д. Панчук секретарювала. Вшановано хвилиною мовчанки померлих членкинь товариства.

Впродовж року товариство улаштувало такі імпрези — Йорданську вечерю, випродаж Великодного печива, Спільне свячене, храмове свято, День подяки. За рік товариство видало 9 похоронних обідів, 2 похоронних перекусок, 5 вечер, що включало видання бенкетів і 6 поминальних перекусок. Культурно-освітня діяльність — тов. відзначило 100-річчя Лесі Українки програмою. Шпитальний комітет відвідує слабих по шпиталях і дарує від т-ва квіти, картки, овочі, а на Великдень писанки. Членкині товариства вишивали речі до Музею, шили для Червоного Хреста і шили через зиму ковдри. Рідна і недільна школа відбувається заходами жіночого товариства. Тов. спільно помагає церковній громаді під час карнавалу — а це осінній базар.

Фінансовий звіт — 2,936.43 дол. з 1972 року, приходи 1973 р. — 3,916.28 дол., розходи — 3,903.21 дол., в касі осталось — 2,949.50 дол.

На церкву видано — 2,125.00 дол., СУМК — 175.00 дол., „Промінь" — 25.00 дол., Музейний фонд — 50.00 дол., недугу рака — 10.00 дол.

Заряд на 1974 рік: голова — Ю. Голяк, 1 заст. — А. Марковська, 2 заст. — М. Паскарук, секр. — Д. Панчук, касирка — А. Марусяк, кореспі секр. — С. Бартко. Контрольна комісія — добр. Олесюк, п. Ріпак і п. Павлишин. Мистецький ком. — добр. Олесюк, освітний ком. — Р. Сопатик, господиня — п. Павлінська, Червоний Хрест — Д. Панчук. Референтка „Променя" — А. Марковська. Телефонів — Ф. Боднар. Сестриці — п. Савчук, п. Слобода, п. Ріпак, п. Луцюк, п. Квасниця. Рідна Школа — А. Франц, п. Сорокан і панночки — Журавінська і Карпіш.

Доротея Панчук, секр.

РОБЛИН, МАН.
Відділ Доньки України

Річні збори відділу Союзу Українок Канади відбулися 5 грудня 1973 року в залі Української Православної Церкви. Збори відкрила голова пані Павлина Бугера і також була предсідницею зборів, а Анна Горбай секретарювала. Молитву „Царю Небесний" проказав о. Є. Труфин. Після молитви вшановано хвилиною мовчанки пам'ять померлих членкинь.

Слідували звіти з річної діяльности відділу, що їх здавали членкині заряду і комітетів. Голова відділу пані Бугера склала подяку всім членкиням за щиру співпрацю. Діяльність відділу: впродовж року відбулося 10 місячних зборів. Заходом відділу відбулося Свято Лесі Українки, Тараса Шевченка, Свято книжки і Листопадове свято. Також відбувся вечерок писання писанок і вироблювання пасок. Пані Марія Копельчук показувала як писати писанки, а пані Корчак і пані Коскі показували як виробляти паски.

Цього року наше товариство подарувало дві чаші, одну за українську пісню під час фестивалю, чашу одержала Дебора Гаврилюк, а другу чашу

одержала Євгенія Солтус за найкращі оцінки в українському предметі у вищій школі. На окружний з'їзд, що відбувся в Етелберт, Ман. і на Прощвінційний Семінар, який відбувся в Вінніпегу, товариство вислало делегатку пані Павлину Бугеру.

Стараннем відділу отримано фільму Українське Різдво в Канаді з Централі СУК. Цю фільму передано до державної школи. Учителі п. Соломон і п. Стиба, які викладають українську мову, зацікавились цією фільмою і висвітлювали її для всіх дітей в школах.

Членкині товариства приготовили і видали Спільне свячене, Храмовий обід, обід на прийняттю отця і добр. Труфин, і обід на парафіяльні збори. Членкині подали поміч трьом родинам з весільним прийняттям, як також подали перекуску на прощальний вечерок для о. і добр. Равлюк. Тов. подало поміч з поминальними перекусками чотирьом родинам. Відбулося 3 продажі печива, базар і випродаж вживаного убрання.

В цім році наше товариство вітало дві родині з нагоди їх подружнього ювілею. П-во Микола і Наталя Кулик відзначували їх 66-літній ювілей, а п-во Петро і Євдокія Корчак відзначували 50-літній ювілей подружжя. Тов. стало передплачує часопис „Український Голос" до льокального шпиталю. З добродійної праці членкині завжди стараються допомагати. Членкині ходили збирати гроші на Червоний Хрест і дають поміч Госпітал айд на їх потреби. Перед Різдвяними святами членкині приготовили пачечки з солодощами для пацієнтів і обслуги в шпиталі і до старшого дому, і там їх доручують на український Святий Вечір. Наше товариство пожертвувало 25.00 дол. на піддержування журнала „Сумківець". Для Недільної школи 25.00 дол. на Різдвяні пачечки. На Стипендійний фонд 10.00 дол. На організаційний фонд 20.00 дол. На місцеву церкву 387.00 долярів.

З поминальних обідів і перекусок, що родини нагороджують нас за нашу поміч, товариство передало на цвинтарний фонд 120.00 дол. Наш відділ сповнив бюджет до Централі СУК.

З 1972 року в касі лишилося — 755.33 дол., прихід в 1973 р. — 1,459.94 дол., розхід в 1973 р. — 1,384.27 дол., в касі осталось — 831.27 дол.

Заряд відділу на 1974 рік: голова — Павлина Бугера, заст. голови — Марія Копельчук, секр. — Анна Горбай, секретарки до оголошень — Одарка Халанчук і Мирослава Горбай, касирка — Леонтина Піць. Сестриці — Марія Проник, Марія Швайківська, Євдокія Корчак, Раїфта Лунгал, Марія Хіць і Текля Феденюк. Контрольна комісія — Мирослава Горбай, Марія Копельчук і Марія Фітьковська. Телефонічний комітет — Євдокія Корчак і Марія Фітьковська. Освітньо-культурний комітет — добр. Труфин, Марія Копельчук і Анна Горбай. Реф. базару — Євдокія Корчак. Господині — Марія Хіць, Текля Феденюк і Раїфта Лунгал.

Складаємо подяку нашому проводові в Союзі Українок Канади за їх цінний матеріял, що ми одержуємо. Це нам допомагає вести працю у відділі.

Анна Горбай

ВАНКУВЕР, Б.К.
Відділ ім. Лесі Українки

Річні збори відділу відбулися в неділю, 9 грудня 1973 року, по полудні, в залі нової авдиторії.

Перше відбулися короткі місячні збори в присутності сорок вісім членкинь, а потім голова відділу Настя Воробець відкрила річні збори, молитву перед зборами провів о. прот. П. Бублик. Вшановано померлих членкинь співом „Вічная пам'ять" і хвилиною мовчанки. Предсідницею зборів була Марія Вакалюк, а рекордовою секретаркою Лілія Митрук.

Слідували звіти урядниць і голів комітетів. Діяльність за 1973 рік була така: 10 місячних зборів, 2 засідань управи, 11 вечорниць писання писанок і вишивання. Відділ улаштував зустріч Нового Року, пущення з вечерою й забавою, весняний базар і вечерю. Членкині приготовили вечерю перед Йорданом, обід на спільне свячене і на храм, улаштували чай разом з провінційною екзекутивою. В місяці червні перебрали постачання поживи, як церковна громада організувала членкинь церкви і відділу поділених на чотири групи, які успішно провадили цю працю. Перед тим ми мали уплянований проєкт праці за минулий рік і пів 1972 - 73 — робленя і продаж варенників, голубців і домашнього печива як засіб здобуття фондів для товариства на будову нової авдиторії. Цей проєкт збагатив нашу касу так що жіноче товариство устаткувало повністю кухню разом з машиною для миття посуду на яку були гроші подаровані приватно. 11 листопада 1973 р. товариство відсвяткувало 40-ліття існування відділу. В той час відзначили грамотами три членкині з нагоди 25-літньої приналежности до СУК. Фінансовий стан товариства є такий: Осталось в касі з 1972 року — 15,157.05 дол., приходи за 1973 рік — 10,509.92 дол., розхід за 1973 рік — 22,533.37 дол., лишається в касі — 3,113.60 дол. На устаткування кухні в новій авдиторії заплачено 15,157.05 дол. На будову шафів на бібліотеку 300.00 дол. Заходом комітету випродажі куховарських книжок, в грудні 1972 р. товариство передало 20,200.00 дол. з фонду продажі куховарських книжок на будову нової авдиторії церковної громади Пресвятої Тройці у Ванкувері. При відділі існує 12 комітетів, які совісно виконують свою працю, як народне мистецтво, відвідування хворих, освітно-культурою, сестриці доглядають порядок в церкві, членкині передплачують і читають журнал „Промінь".

Заряд товариства на 1974 рік: голова — Лілія Митрук, уступивша голова — Настя Воробець, заступниці — 1-ша Марія Вакалюк і 2-га Емілія Чуйко, рек. секретарка — Ольга Гавришок, кореспондентська секретарка — Галя Дзюбенко, касирка — Анастасія Трофаненко. Сестриці — Марія Наконечна, Іванна Твердун, Анна Нижник, Анна Майсюк, Лілія Митрук, Анна Наконечна, Настя Стойка, Анна Воробець. Куховарство — головна кухарка Анна Середа, до помочі — Ксеня Громик, Іда Ковтуська, Юлія Кирилюк. Соціяльний комітет — Ольга Козій, В. Москаль, Настя Стоцька, Джойсі Дайчук, Марія Макасей, Софія Швайковська, Емілія Кузик. Народне мистецтво — Настя Воробець, Оксана Сироїд, Анна Монуша, Славка Шумей. Культурно-освітній — Єлисавета Єлиняк, Анна Загоруйко, добр. Катерина Бублук. Відвідування хворих — Павлина Клюкевич, Марія Наконечна, Іванна Твердун. Льокальна Рада Жінок — Марія Полонич, Анна Бойчук, Настя Заведюк, Анна Никонюк. Представниці до КУК — Марія Вакалюк, Калина Гузик, Люба Кут-Шевчук, журнал „Промінь" — Павлина Клюкевич. Молодий відділ СУМК — провідниці — Джойсі Дайчук, Емілія Чуйко, Марія Вакалюк. Шкільний комітет охолює Емілія Чуйко, Квіти — Марія Погонич, Преса і

радіо оголошення — Емілія Чуйко. Бібліотека і архіви — Марія Богдан. Контрольна комісія — Анна Бойчук, Марія Макасей, Емілія Остапчук.

На закінчення зборів уступаюча голова Настя Воробець склала щиру подяку парохові о. прот. П. Бубликові, управі церковної громади, всім комітетам і членкиням відділу за співпрацю і кооперацію. Новообрана голова Лілія Митрук у своїм слові оцінила працю уступаючої голови Насті Воробець, також подякувала за вибір і довір'я.

рекордова секретарка зборів.
Лелія Митрук,

ВИТКОВ, САСК.
Відділ ім. О. Кобилянської

Річні збори відділу відбулися 10 грудня 1973 року в домі пані Ганни Іванчук у присутності 7-ми членкинь. Збори відкрила голова Ганна Іванчук молитвою. Звіти з діяльности т-ва за минулий рік здавали пані — Ольга Волошин — секретарка, касирка пані Савеля Бузяк дала звіт фінансовий, від сестриць пані Марія Стокалко, а від контрольної комісії Галя Стокалко.

На закінчення звітів голова подякувала членкиням за їх кооперацію та щиру працю. Мимо того, що з нашого відділу знов від'їхало чотири членкині, що на нас спадало більше обов'язків, ми все одно виконували нашу працю. Голова подякувала тим членкиням, які мусять далеко їхати на збори, бо живуть на фармах. Членкині, які від нас від'їхали — Марія Іванчук — почесна членкиня, Михаліна Ґоян, яка хоч і в кріслі на колесах вже 4 роки, але багато давала помочі, Анна Котик і Анна П. Іванчук. Всі вони переїхали до Норт Бетлфорду і там поселились.

Діяльність відділу за минулий рік: відбулося 5 місячних зборів. Перед Великоднем членкині улаштували випродаж Великодного печива, помагали з печивом у користь на ціль української школи в Норт Бетлфорді, подарували голубці до Норт Бетлфорду на Музейний день, приготовили обід та вечерю на сумківський з'їзд округи Верховина, який успішно відбувся у нашім Виткові, помогли громаді в день храму, приготовили й видали обід, а по обіді мали проводи на гробах.

Відділ вислав делегатку на провін. з'їзд до Саскатуну в м. листопаді — кілька членкинь їздили з чоловіками до Саскатуну на ювілей 50-ліття відділу ім. О. Кобилянської. В листопаді ми улаштували пирогову вечерю і забаву. Управа відділу складає сердечну подяку за всю ту поміч, а зокрема членкиням з відділу у Норт Бетлфорді, які приїжджають до нас на імпрези і тим піддержують нас у праці.

Під час недуги нашого пароха о. Зузака, який лежав у шпиталі в Саскатуні, ми цілою громадою оплатили радійо передачу — молебень, якою керує о. прот. Г. Удод у Саскатуні.

Для придбання фондів на наші громадські потреби, членкині продавали поживу на двох акційних випродажах в наших околицях на фармах. Відвідували і посилали квіти та картки хворим. Членкині брали участь у коляді під час Різдва — колядували на церкву. Відділ купив білети на королеву СУМК і також на королеву Інституту П. Могили в Саскатуні. Відділ склав пожертви на такі цілі: Інститут П. Могили — 110.00 дол., місцеву церкву — 300.00 дол., місцевий Народний Дім — 400.00 дол., СУМК — 5.00 дол., „Промінь" — 10.00 дол., Музейну Фундацію — 30.00 дол., організаційний фонд — 12.00 дол. Фінан. звіт — з 1972 року осталось у касі — 1,290.62 дол., приходи 1973 року — 3,510.55 дол., розходи — 2,001.38 дол., в касі осталось — 2,799.79 дол.

Управа відділу на 1974 рік: голова — Ганна Іванчук, заст. голови — Марія Стокалко, касирка Савеля Бузяк, секретарка — Ольга Волошин. Контрольна комісія — Галя Стокалко, Савеля Іванчук і Рут Гриневич.

Ганна Іванчук — голова
О. Волошин — секр.

ЕДМОНТОН, АЛБЕРТА
Відділ ім. Лесі Українки

Річні збори відділу відбулися в залі під церквою Св. Іллі дня 20 листопада 1973 р. Збори відкрила голова К. Рожак, о. прот. О. Фляк провів молитву і дав признання членкиням за віддану працю при церкві та побажав ще кращих успіхів на майбутнє. Хвилиною мовчанки вшановано членкинь, що відійшли у вічність. Предсідницею вибрано пані П. Луцків, секретаркою П. Івасюк. Здавали звіти голови комітетів з діяльности товариства за 1973 рік.

Відділ відбув 9 місячних зборів і двоє засідань заряду. Жіноче т-во опікується українською і недільною школою, українськими танками і молодшим відділом СУМК. Відділ займався приготуванням двох концертів — Св. Миколая і День Матері. Господині, при помочі членкинь приготовляли обіди на весілля, похорони і поминальні обіди. Приготовили обід на візитацію Преосв. Владики Андрея, приготовили спільне свячене і святу Вечерю. Тов. брало участь в Провінційнім чаю, як також у резиденції Владики. Провели осінній базар. На зборах було читано усі обіжники і кореспонденцію. Добродійний комітет відвідував хворих по шпиталях і домах та посилав їм квіти.

Вибрано заряд на 1974 рік: голова — К. Рожак, уступаюча голова — Н. Гаманик, заступниці — 1-ша Г. Дзюра, 2-га А. Ємскі, 3-тя М. Іричук, рекордова секр. — П. Івасюк, касирка — А. Осьмак. Шкільний комітет — К. Ілащук, Н. Гаманик, А. Доскоч. Молодший відділ СУМК — Н. Гаманик. Кухарки — М. Чорна, Є. Простибі, поміч до кухні — П. Івасюк, С. Буджак, Д. Гузяк. Ком. церковний — А. Ємскі. „Промінь" — Т. Островерка. Добродійний — Є. Простибі, М. Чорна. Освітній — М. Гарасим. До української преси — С. Дмитрук, до англійської — С. Буджак. Контрольна комісія — М. Гарасим, Г. Дзюра. З 1972 лишилося в касі — 1,194.29 дол., приходи в 1973 р. — 8,129.94 дол., розходи — 7,310.78 дол., в касі лишилося — 2,013.45 дол. На закінчення зборів голова К. Розак подякувала членкиням за довір'я і за річну працю в товаристві, закликала членкинь до дальшої праці для добра нашої Церкви і народу.

С. Дмитрук

СПРОСТУВАННЯ

В числі 3 з березня, на стор. 23 в дописі „50-літній ювілей подружжя Василя і Марії Табашнюків, Кадворт" трапилася друкарська похибка: в останній колонці, у третім відступі має бути: **„Ювілята є членами Української Греко-Православної Церкви у Кадворті від 1929 р.".**. (надруковано було **Греко-Католицької).**

П-во Табашнюків редакція „Променя" щиро перепрошує.

Чи ви вже вислали свою передплату на 1974-тий рік? Дата вашої передплати зазначена на наліпці з адресою.

ДОМАШНЄ ГОСПОДАРСТВО

ДОБРА ПАСКА

2 ложечки цукру
½ горнятка води
2 пакетки сухих дріжджів
1 горнятко літеплого пареного молока
1 горнятко літеплої води
5 цілих яєць
1 горнятко цукру
2 ложечки соли
½ горнятка оливи
сафран (як бажаєте)
мука (приблизно 10-12 горнят)

Спосіб — Розмішати цукор з водою, всипати дріжджі й поставити в тепле, аж змякне і підросте. Вляти молоко і воду. Додати стільки муки, щоб зробити розчину та розмішати. Накрити, поставити в тепле місце, щоб виросло (около години). Окремо вбити яйця з цукром і сіллю, а тоді додавати олії і вбивати. Сполучити з з підрослим розчином і доклодно розмішати. Замісити, даючи стільки муки, скільки потрібно — приблизно 10 горнят. Вимісити до гладкости, накрити і поставити в теплім місці. Як виросте (в двоє), помісити і знов дозволити вирости. Коли тісто підросло, виробляти паски, вкладати у форми і дати підрости. Пекти в мірно огрітій печі в температурі 350ºФ. З цього припису буде дві малі смачні паски.

ВЕЛИКОДНЯ БАБКА

1 горнятко молока
½ горнятка літеплого молока
2 ложечки цукру
2 пачечки сухих дріжджів
5¾ або 6¼ горнят муки
4 яйця (цілі)
2 жовтки
1 ложечка солі
½ горнятка цукру
½ горнятка масла
2 ложечки ванилії
1½ ложки тертої шкірки цитрини
1¼ горня родзинок

Спосіб — Спарити молоко і залишити, щоб простигло. Зробити розчину з дріжджів, літеплого молока, 2 ложечки цукру, залишити на 10 хвилин. Тоді додати 1 горня муки і простигле молоко. Все це розмішати й поставити в теплім місці, щоб підросло (годину). Окремо вбивати яйця, жовтки разом з сіллю. Додати цукор і далі вбивати, а тоді додати топлене масло, ванілю і цитринову терту шкірку. Домішати розведені дріжджі до розчину і додати решту муки (4¾ до 5¼ гор.) й добре місити, не менше як 20 хвилин (щоб тісто було легке). Наприкінці додати родзинки. Ще раз усе добре вимісити та поставити, щоб тісто підкисло і виросло в двоє. Наповнити високі, добрі наповнені форми до третини, та як тісто підросте двічі, помастити зверху розбитим яйцем і обережно вкладати до середньо-нагрітої печі (350ºФ.) і пекти около 35-50 хвилин. Буде 4 менших або 2 великих бабки.

ВЕЛИКОДНЯ БАБКА

1 кварту молока
4 пачечки скороростучого дріжджа
30 жовтків
2 горнят цукру
1 фунт масла
1 ложечки соли
шкірку з одної цитрини
муки пересіяної і загрітої

Заварити молоко, коли простигне — додати муки, щоб зробити не дуже густу розчину. Потім додати розпущене дріжджі і пів горнятка літеплого молока і все добре вимішати. Лишити в теплім місці на яких дві години, щоб розчина підкисла

По цім додати до розчину добре вибиті жовтки з цукром, сіл і втерту шкірку з цитрини. Додати муки і добре вимісити, але так, щоб тісто було повільне. На кінець додати розтоплене масло і місити, аж тісто забере все масло. Тоді накрити і поставити в теплім місці хай підросте. Виробити у форми і коли підросте, помастити зверха вибитим яйцем. Пекти в середньо гарячій печі.

ВЕЛИКОДНІЙ ДІД З СИРОМ

У деяких частинах Західньої України печуть на Великдень традиційне печиво з сиром, що його називають по місцевому „дід". За традицією це має бути пара для великодньої баби.

Спосіб — Виложити спід і боки вимащеної маслом форми, бабковим тістом, приблизно півтора цаля грубо. Наповнити солодкою сирною начинкою (хто яку хоче). Зробити з бабкового тіста тонкі довгі шнурочки, грубости олівця. Наложити їх скісним переплетом на поверхні сира. Поставити у теплім місці і дозволити підрости. Посмарувати плетену сітку і береги тіста довкруги вбитим яйцем. Пекти в мірногарячій печі (350ºФ.) одну годину, знижуючи при кінці температуру в міру потреби.

Гуцульський взір з околиць Космача виконаний хрестиками. Це додаток до комплету, що поміщений в ч. 3 з березня на стор. 31. Ця частина, що тут на пазуху з переду.

Барви ниток DMC — ■ — чорна, о — помаранчева — 900, / — зелена — 905, *v* — синя — 825, о — жовта — 444, × — червона — 815.

Філія Музею Українок у Торонті.

З нагоди найбільшого рокового свята

ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТОВОГО

ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ У ВИНДЗОРІ

вітає святочним привітом: Центральну Управу Союзу Українок Канади, членство по всіх відділах у Канаді їх родини; засилаємо привіт всьому нашому народові — в Україні й у вільному світі.

Христос Воскрес!

ЗА ВІДДІЛ:

Євгенія Щипанська, референ.

ІНФОРМАЦІЯ

ТЕЛЕВІЗІЯ **Сі.Бі.Сі—Ті.Ві.**

ВЕЛИКОДНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ

14 квітня 1974 року. Год. 11.00 до 12.00 рано

З Української Православної Парафії Св. Димитрія

Торонто, Онт.

CBLT — 5

Передача в кольорі — триватиме одну годину — вміщаючи важливіші частини Великоднього Богослуження. Програмовий час всіх станцій передачі — по цілій Канаді — і бюджетовий вимір корпорації, ограничують дещо, повноту фільми.

Це перша наша передача, яка охопить цілу Канаду і частину ЗДА з слідуючих стандій:

C B C T V

VANKOUVER — CBUT
PRINCE GEORGE — CKPG
DAWSON CREEK — CJDC
SASKATOON — CBKST
SWIFT CURRENT — CJFB
BRANDON — CKX
SAULT ST. MARIE — CJIC
TORONTO — point of origin — CBLT
PETERBOROUGH — CHEX
OTTAWA — CBOT
ST. JOHN N.B. — CHSJ
HALIFAX — CBHT
CORNER BROOK — CBYT
ST. JOHNS', Nfld — CBNT
TERRACE — CFTK
KELOWNA — CHBC
EDMONTON — CBXT
RED DEER — CKRD
REGINA - MOOSE JAW CBKRT
WINNIPEG — CBWT
PEMBROOKE — CHOV
MONTREAL — CBMT
MONCTON — CKCW
CHARLOTTETOWN - CBCT
SYDNEY Nfld — CJCB

AND ALL FAR NORTH STATIONS
by
SATELLITE — INUVIK, CHURCHILL, etc.
11.00 — 12.00 a.m.

ДО УКРАЇНЦІВ — ВЛАСНИКІВ ГОТЕЛІВ І МОТЕЛІВ У КАНАДІ І ЗЛУЧЕНИХ СТЕЙТАХ АМЕРИКИ!

Щороку поважне число туристів роз'їжджають по Канаді і до Америки і радо перебували б у примщенні українських власників та не знають де за ними шукати по місцях.

Ваше оголошення задоволить і туристів і Вас самих!

Ціна одноразового оголошення — одна стор. — $90.00
пів сторінки — $50.00
чверть сторінки — $25.00

За кількаразове оголошення даємо опуст. Пишть прямо до редакції „Променя" на адресу:

P R O M I N

P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man.
R2W 3R4

THE ORTHODOX & WESTERN EASTER — April 14.
MEETING PLACE
CANADIANS AT WORSHIP — Host — Donald Henderson
Produced by Tim Bentley
Some stations will originate earlier —
Consult your local listing
Please write: or telephone your local station —
Your remarks or observations
To: MEETING PLACE (Canadians at Worship)
Host - Donald Henderson
C B C
Box 500 — Station A
TORONTO — M5W 1E6
Additional Information: CBC Production
"EASTER IN ROUMANIA" TELECAST —
April 12th — Great Friday — 10 to 11 a.m.
Above information compiled by:
VERY REV. M. BODNARCHUK
Toronto Member of the National Religious Advisory Council — NRAC — CBC

ВИСТАВКА В МУЗЕЮ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Виставка рідкісних експонатів з великої приватної збірки гуцульського народного мистецтва д-ра Михайла Гуцуляка, з Венкуверу, Б.К., відбудеться в Музеї Союзу Українок Канади, в Саскатуні, Саск., в днях 25 березня до 28 квітня 1974 року кожного дня, під числом 1240 Темперанс Ст. в приміщенні Інституту П. Могили.

Управа Музею

P 91.
SAMYCIA MRS S JAN 74
6712-111 AVE
EDMONTON
T5B 0A7 ALTA

ПРИ ПРАЦІ ДЛЯ „ПРО... ...Б"

Гамільтон, Онт. — Відділ ім. Л. Українки, з „Членського свята", реф. Анна Бело переслала на пресовий фонд $72.50

Лашін, Кве. — Відділ ім. Княгині Ольги, секр. М. Тихонова переслала 50.00

Вакав, Саск. — Відділ ім. О. Басарабової, голова Олена Шевчук переслала 25.00

Лондон, Онт. — Відділ ім. Княгині Ольги, реф. Надія Шульга на передплати 48.00 дол., на пресовий фонд журнала 25.00

Вернон, Б.К. — Відділ ім. Княгині Ольги, Н. Микитюк 42 дол. на передплати.

Геффорд, Саск. — Відділ ім. О. Басарабової, А. Ткачук 66.00 дол. на передплати.

Саскатун, Саск. — Відділ ім. О. Кобилянської, реф. Р. Петращук — 53.00 дол. на передплати. М. Гарбус 18.00 дол. на передплати.

Норт Бетлфорд, Саск. — Відділ ім. О. Пчілки, реф. добр. Г. Зузак на пресовий фонд і 36.00 дол. на відновлені передплати.

Монтреал, Кве. — Відділ ім. Доньки України, реф. М. Нєма переслала датки на пресовий фонд і 108.00 дол. на відновлені передплати, Теодозія Бавер її помічниця 60.00 дол. на передплати.

Тіодор, Саск. — Відділ ім. О. Кобилянської, секр. І. Герасимюк на відновлення передплати до лькального шпиталю й на пресовий фонд 10.00

Ошава, Онт. — Відділ ім. Княгині Ольги, А. Дутчак 24.00 дол. на передплати.

Роблин, Ман. — Відділ ім. Доньки України, А. Горбай переслала 60.00 дол. на відновлені передплати.

Торонто, Онт. — Відділ ім. Княгині Ольги, реф. Юлія Головата 36.00 на передплати. Анна Бойко 24.00 дол. на передплати.

Тандер Бей, Онт. — Відділ ім. О. Басарабової. І. Яремчук 67.00 дол. на передплати.

Реджайна, Саск. — Відділ ім. Доньки України, реф. Н. Зенчишин переслала 60.00 дол. на відновлення передплат.

Вінніпеґ, Ман. — Відділ ім. Л. Українки при катедрі Пресв. Тройці, реф. Д. Черевик доручила 90.00 дол. на нові й відновлені передплати.

ПРИДБАЛИ НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ

Пані: Докія Черевик — Вінніпеґ, Ман. 7
Марта Маленька — Стінен, Саск. 2
Настасія Микитюк — Вернон, Б.К. 2
Оля Кізь — Давфин, Ман. 1
Анна Горбай — Роблин, Ман. 1
Анна Ткачук — Геффорд, Саск. 1
Надія Шульга — Лондон, Онт. 1
С. Троян — Чиливек, Б.К. 1
Анна Головка — Йорктон, Саск. 1
А. Ковалик — Йорктон, Саск. 1
Ольга Брищук — Бовзмен, Ман. 1

Зголосились безпосередньо за журналом:
Є. Басараба — Вулфвил, Н.Ш.; Т. Завальська — Вотерфорд, Онт.; М. Півторак — Вестон, Онт.; Галя Хомик — Едмонтон, Алта.

ВЗОРИ ВИШИВОК ДОМАШНЬОГО ПРОМИСЛУ НА БУКОВИНІ

Східна Екзекутива Союзу Українок Канади в скорому часі видасть цінне видання „Українських буковинських узорів" в чудових кольорах для вишивання хрестиками.

Оригінально збірка узорів походить з Буковини.

Збірка узорів нараховує приблизно 1000 окремих карток, на 74-х сторінках, в традиційних кольорах та докладних інструкціях, в українській, англійській та французькій мовах.

Книжка буде видана в твердій оправі, і може послужити вам як найкращий подарунок на весілля, уродини, ювілеї і т. д. вашим рідним чи приятелям.

Замовлення Альбому наперед — до 1-го червня 1974 р. в Канаді коштуватиме $18.00, а в інших країнах, включаючи Америку $19.00. Після появи друком у Канаді буде коштувати $25.00 за примірник, а в інших країнах включно з Америкою $26.00.

Замовлення враз з поштовим переказом (моней ордер) висилати на адресу:

Eastern Executive Ukrainian Women's Association of Canada,
c/o Mrs. M. Telega, 1402 Hall Avenue, Windsor, Ont. N8X 4R4.

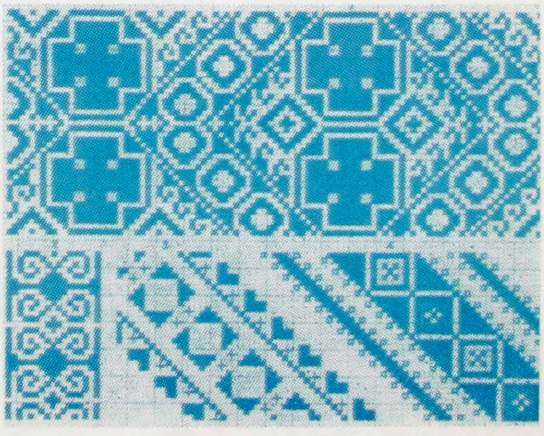

Увага: З технічних друкарських причин видання Альбому українських буковинських взорів буде припізнене, тим самим є нагода дальших замовлень Альбому по знижених цінах.